

လမင်းစိုစို

တို့ပြန်ဆုံတွေ့ဖို့ရှိတယ်

(၁)

ခခက လက်ထဲက သားရေအိတ်ကြိုးကိုဆွဲကာ ဘူတာကြီးရှေ့ ပေါ်တီကိုကြီးအောက်မှ ထွက်လာခဲ့၏။ သားရေအိတ်ကြိုးက တရွတ်တိုက်ဘီးလိမ့်ကာ ပါလာသည် ။

ကြိမ်ခြင်းကြီးကကျတော့ အောက်က ဘီးမပါတာကြောင့် တရွတ်ဆွဲ၍ မရပေ။ သို့ပေမယ့် မတတ်နိုင်တော့ပါ။ သေသေချာချာမှ မနိုင်တာ။ အောက်ကို ရှဲခနဲ တိုက်သည့်အခါ တိုက်၊ လမ်းမနှင့် လွတ်သည့်အခါ လွတ်ကာ ပါလာသည် ။

ခခမျက်နှာ ရှုံ့မဲ့နေရသည် ။

ရထားဝင်တာပဲ ကြာလှပြီ။ မမစောက ပြောတော့ ဒေါ်လေးရီထံ သေသေချာချာ စာရေးထားပြီးသားတဲ့ ။ လာကြိုလိမ့်မယ်..တဲ့ ။

ခခ ခြင်းနှင့်အိတ်နံဘေးမှာ ဆောင့်ကြောင့်ကလေး ထိုင်ချလိုက်သည် ။ နေက ပူလွန်းတာမို့ ထီးထုတ်ကာ ဖွင့်ပြီး ဆောင်းထားလိုက်၏။

"ကားငှားမလား အစ်မ.. ကားငှားမလား"

"မငှားဘူး.. မငှားဘူး"

သူတို့ ဝတ္တရားမို့ အော်ကြတာပဲလား။ ခခက မိန်းကလေးငယ်ငယ် တစ်ယောက်တည်းမို့ တမင် လာအော်နေကြတာလား မသိ။ တစ်ယော

က်ပြီးတစ်ယောက် လာမေးနေကြတော့တာပါပဲ။

"အစ်မ ကားငှားမလား၊ ဘယ်သွားမလဲ ပို့ပေးမယ်"

"ဟိတ်.. မင်းက ခုနကပဲ မေးပြီးပြီ၊ မငှားဘူး ပြောပြီးပြီ၊ ဘာလို့ ထင်မေးနေတာလဲ"

ခခ စိတ်တိုတိုနှင့် လှည့်ပြောလိုက်သည် ။ ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ထွက်သွားတော့ ခခ စိုးရိမ်စိတ် နည်းနည်းပိုလာရသည် ။ ရန်ကုန်ကို ခခ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ရောက်ဖူးတာ မဟုတ်။

တစ်ခုခုဆို ခခမှာ အားကိုးစရာ လုံးဝမရှိပေ။

"လိပ်စာလဲ ငါ့ဆီရှိနေတာပဲ၊ ငါ ကားငှားပြီး ကိုယ့်ဘာသာ သွားလိုက်ရင် ကောင်းမလား၊ ဒီရှေ့မှာ ဒီလောက်ကြာနေတာ မကောင်းဘူး"

ခုနက တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လာမေးသော အငှားကားသမားတွေကို ခေါင်း အပြတ်ခါထားတာမို့ ခုမှ သွားမည်ဟု ပြန်ပြောရမှာလည်း တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေသည် ။

"စိတ်ညစ်လိုက်တာ"

ခခ နှုတ်က ထုတ်ညည်းလိုက်မိချိန်မှာ ပင် ကားတစ်စီး ဘူတာကြီးဆင်ဝင်အောက် ဝင်လာ၏။ ခခ လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။ ကားက ဖယ်မလီယာ တူးဒိုး။ စုတ်လှပြီ။

နီရင့်ရင့်ကားစုတ်ကြီးကို ကြည့်ရင်း ခခ မျက်နှာဝင်းလက်သွား၏။ ကားမှာ နံပါတ်အနီ တပ်ထားသည် ။

"အဲဒီကား သွားငှားလိုက်မယ်"

ကားပေါ်က ဝရန်းသုန်းကားနှင့် ယောက်ျား သုံးယောက် ဆင်းလာ

သည် ။ ဟေးလား ဝါးလားနှင့် ရယ်မောနေကြတာကို ကြည့်ရင်း ခခ
ခြေလှမ်းတွေ နည်းနည်းနှေးသွားရ၏။

"မင်းက ညံ့ကို ညံ့တယ်၊ မင်းအဒေါ်ဆီမှာ ဓာတ်ပုံရှိတယ်ဆို"

"အေး.. ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ယူလာဖို့ မေ့တာကိုးကွ"

"မေ့တယ်ပဲ ထားစမ်းပါဦး၊ အလျင်ကကော ဓာတ်ပုံကို တစ်ခါမှ
တောင်းမကြည့်ဖူးဘူးလား"

"ဟင့်အင်း"

တင်မွန်ကွန်းက ဘိုးထွေးကို ခေါင်းခါပြလိုက်သည် ။ ‘ခခ’ ဆိုသော
နာမည်ကလွဲပြီး ဘာတစ်ခုမှ မသိသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို
လာကြိုရတာမို့ တင်မွန်ကွန်း စိတ်ပျက်နေသည် ။

"ဟေ့ကောင်တွေ ဘိုထွေးနဲ့ ရဲအောင်၊ မင်းတို့ နှစ်ယောက် တာဝန်
ယူပြီး သွားရှာကြကွာ၊ ငါ ဒီက စောင့်နေမယ်"

"ဩ.. ဟေ့ကောင် မွန်ကွန်း.. မင်းက ဒီလိုလား၊ မင်းကိစ္စကို ငါတို့ က
ကူညီရုံပဲ ကူညီနိုင်မယ်၊ မင်းရဲ့ လက်ပါးစေ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ မင်းလဲ ဝိုင်း
တော့ ရှာမှ ပေါ့"

တင်မွန်ကွန်းက ကားထဲကို ကုန်းပြီး နှိုက်လိုက်သည် ။ လက်ထဲမှာ
လျှောက်လွှာစာရွက်အရွယ် ပန်းချီဆွဲသော စက္ကူဖြူနှစ်ရွက်နှင့် ဆော့ဖ်
ပင် အပြားကြီးကြီး တစ်ချောင်းပါလာ၏။

"ဟေ့ကောင်၊ ငါ့ပစ္စည်းတွေ... ငါ့ပစ္စည်းတွေ"

"မင်း ရှာရလွယ်အောင် မင်းပစ္စည်းသုံးတာပဲ ဘိုထွေးရ"

ကားဘောနက်ပေါ် စာရွက်ကိုတင်ကာ တစ်ရွက်စီမှာ ‘ခခ’ ဟု စာ

လုံးကြီးတွေ ထင်းထင်း ရေးလိုက်၏။ စာရွက်ကို တစ်ရွက်စီ လိပ်ရင်း...

"ရော့.. ဘိုထွေး တစ်လိပ်၊ ရဲအောင်.. တစ်လိပ်"

"ဒါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ"

"ဒီစက္ကူလိပ်တွေကိုင်ပြီး ဝင်သွား၊ မိန်းကလေး ခပ်ငယ်ငယ် နှစ်ဆယ် ပတ်ဝန်းကျင်လောက် တွေ့ရင် စာရွက်ဖြန့်ပြ၊ ခခ.. ဆိုတဲ့ မိန်းမသာ ဖြစ်နေရင် တစ်ခုခု တုံ့ပြန်မှုပေးလိမ့်မယ်"

"ဟာ.. အရူးကြီးတွေ ကျနေတာပဲ"

"ဘာအရူးလဲ၊ ဒါ နိုင်ငံခြားမှာ ဆို ဒီလိုပဲကွ၊ ကိုယ်မှ မသိဘဲ၊ မသိလို့ ရှာတာ ဘယ်သူမှ မကဲ့ရဲ့ ဘူး၊ သွား.. သွား"

"မင်းရော"

"ငါ ဒီနားမှာ ရှာမယ်"

"ဪ.. ဪ ဒီလိုလား"

တစ်ယောက်ကိစ္စ တစ်ယောက် ခိုင်းနေကျမို့ အောင့်သက်သက်နှင့်ပင် ဘိုထွေးနှင့်ရဲအောင် ဘူတာထဲ ဝင်သွားသည် ။ တင်မွန်ကွန်းက ခပ်ပြီးပြီးနှင့် ကားပေါ်ပြန်တက်ကာ ကားကို နေရာရွှေ့ဖို့ ပြင်သည် ။

စက်နှိုးလိုက်သည့်အခိုက်မှာ ပင်...

"ဟိုး.. ဟိုး"

တားမြစ်သံကြောင့် လှည့်ပြီး စူးစမ်းလိုက်မိသည် ။

အိတ်တစ်လုံး ခြင်းတစ်လုံး မနီင့်တနီင် ယိုင်ယိုင်ဆွဲကာ လာနေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မြင်တာမို့ တင်မွန်ကွန်းက ကားကို မထွက်သေးဘဲ နေလိုက်၏။

"ကားငှားမလား ဟင်"

အနားရောက်လာကာ မေးလိုက်တော့ တင်မွန်ကွန်းက မျက်နှာ ဝင်းလက်သွားကာ..

"ငှားမယ်"

ပြောပြီးမှ 'ခခ' ဆိုသူကို သတိရသွားရ၏။ ကားဆုံပါ့မလား။ နေပစေ.. ဘိုထွေးတို့ နှစ်ကောင်ကို ထားပစ်ခဲ့မည်၊ သူတို့ ဘာသာ ပြန်ကြပစေ၊ ခခ ဆိုသူကို စောင့်ခေါ်ကာ ဒီကောင်မလေးကိုလည်း တစ်ခါတည်း တင်သွားမည်။

ခရီးသွားဟန်လွှဲ ပိုက်ဆံရတာပေါ့။

"ဘယ်သွားမှာ လဲ"

"စမ်းချောင်းပါ"

"ဟာ.. ဟန်ကျတာပေါ့"

"ရှင်"

"ဪ.. ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ နှစ်ဆယ်ပဲ ပေး.. ဟုတ်လား"

"မလျှော့ဘူးလားရှင်"

"မလျှော့နိုင်ဘူးဗျာ"

"ကဲ ဒါဖြင့်.. ဒီပစ္စည်းတွေ နည်းနည်း ကူတင်ပေးပါနော်"

တင်မွန်ကွန်း ကားအောက် ပြန်ဆင်းသည် ။ ကောင်မလေးလက်ထဲက ခြင်းကိုဆွဲကာ နောက်ဘက် အဖုံးဖွင့်ကာ ထည့်လိုက်၏။ အိတ်ကိုလည်း မ,ကာ သယ်ထည့်ရင်း...

"ခဏတော့ စောင့်ပါနော်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"မိန်းကလေး တစ်ယောက်လဲ လိုက်ဦးမယ်"

"ဘယ်မှာလဲ"

"ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေ သွားခေါ်နေကြတယ်"

"ဟင်.. သူတို့က ပြန်လိုက်မှာလား၊ ခုနက တွေ့လိုက်ရတဲ့ နှစ်ယောက်က.."

"ထားပစ်ခဲ့မှာပေါ့၊ ရပါတယ်၊ စိတ်မပူပါနဲ့"

ခခက တင်မွန်ကွန်းကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်မိသည်။ ။
စမ်းချောင်းပဲ ပြောရသေးသည်။ ။ လမ်းနာမည် မမေး.. ဘာမမေး နှစ်ဆယ်ပဲ ပေးတဲ့။ ။

ဧကန္တ လမ်းကြိုနေလို့ပဲ ဖြစ်ရမည်။

ပုဆိုးတိုတိုဝတ်ကာ ကာကီရောင် ရှပ်အင်္ကျီ လက်ရှည်ကို တံတောင် ဆစ်ပေါ်ထိ ခေါက်တင်ကာ ဝတ်ထားသည်။ ။ အသားက လတ်ဆတ်စိုပြည်နေပေမယ့် ဆံပင်ပွပွနှင့် အဝတ်အစား ဝတ်ပုံကလဲ ကပိုကရို နိုင်လှတာမို့ ကြည့်ရတာ နှာခေါင်းရှုံ့ချင်စရာ ဖြစ်နေသည်။ ။

"ဟာ.. လာပြီ"

တင်မွန်ကွန်းက ရေရွတ်လိုက်တာမို့ ခခ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ။

"ဟေ့ကောင် မတွေ့ဘူးကွ၊ ငါတို့လဲ တွေ့သလောက်တော့ အကုန်လျှောက်မေးတာပဲ"

"ဟာ.. ဒေါ်လေးရီကတော့ ဆူတော့မှာပဲ"

"မင်းလဲ ရှာဦးလေကွာ၊ ဟ.. ဒီမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်"

"သတ်သတ်ပါကွ၊ ငါ့ကားကို ငှားထားတာ"

"သူလဲ မဟုတ်ဘူး လို့ ဘယ်ပြောနိုင်မလဲကွ"

ရဲအောင်က ပြောပြောဆိုဆို စာရွက်လိပ်ကို ဖြန့်ကာ ခခ မျက်နှာရှေ့ ကပ်ပြလိုက်သည်။ ။

‘ခခ’ ဟူသော စာလုံးမည်းကြီးတွေ့လိုက်တာမို့ ‘ခခ’ လန့်ဖျပ်သွားရ ကာ..

"ဟ.. ရှင်တို့ ဘယ်သူတွေလဲ"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲဗျ.. လူကောင်းတွေပါပဲ"

"ဒီစာရွက်က ဘာ.. ဘာလဲ"

"လူရှာတာပါ၊ ‘ခခ’ ဆိုတာကို ရှာနေတာ၊ စာရွက်ပြပြပြီး ခခ ဟုတ် သလား လိုက်ကြည့်နေကြတာ"

"ရှင့်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ"

"ရဲအောင်"

"ရှင်ကကော"

"ဘိုထွေး"

ခခက ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖိုသီဖတ်သီ လူသုံးယောက်ကို စိတ်ပျက်အံ့သြ စွာ ကြည့်ရင်း နောက်ဆုံးကျန်သော ကားဒရိုင်ဘာကို..

"ရှင်ကကော.. နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ"

"နေပါဦး၊ မင်းက ဘာလို့ ဒီလောက်မေးနေရတာလဲ၊ နာမည်သိ

တော့ ဘာလုပ်မလို့လဲ"

"ဟို.. ခခ..က ... ခခပါ.."

"ဘာ"

"ခခ ဆိုတာ .. ဒီက ခခပဲ"

"မင်းက ခခလား.."

"ဟုတ်ကဲ့.. အစ်ကိုကြီးက မမစော အစ်ကိုလား"

"အေး.. ငါ့နာမည် တင်မွန်ကွန်း"

"ဟာ.. ဝမ်းသာလိုက်တာ ခခက လာမကြိုတော့ဘူးမှတ်လို့ ကိုယ့် ဘာသာ ကားငှားတော့မလို့ ၊ မမစောက ပြောတော့ ဒေါ်လေးရီ လာကြို မယ်ဆိုလို့ ပါ"

"ဒေါ်လေးက မနေ့က မနက်က သံစူးလို့ အိပ်ရာထဲက မထနိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ငါ့ကို ကြိုခိုင်းလိုက်တာ"

မျက်ခုံးကြီး ပင့်ကာ ပြောပြရင်း တင်မွန်ကွန်း မျက်နှာကြီးက မသက်သာ ဖြစ်သွားရသည် ။ ပိုက်ဆံ နှစ်ဆယ်တော့ ဆုံးပြီမဟုတ်လား၊ ဒီ 'ခခ'ဆိုတာကလေးက တင်မွန်ကွန်းတို့ နှင့်အတူ လာနေမည့်သူမို့ သူ့ထံမှ ကားခပိုက်ဆံ ဘယ်လိုတောင်းလို့ ကောင်းနိုင်ပါ့မလဲ။

"ကဲ.. တက်... တက် ဟိုနှစ်ကောင် နောက်ကို တက်"

"အေးပါ"

ကားက တံခါးနှစ်ပေါက်မို့ ရှေ့ခုံကိုလှဲကာ ကုန်းငုံပြီး ဝင်ရသည် ။ နှစ်ယောက်ဝင်ပြီးမှ ခုံအမှိုကို ပြန်မတ်ကာ ခခက ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ဝင်ထိုင်ပြီးပြီးချင်း ကားတံခါးကို ဆောင့်ဆွဲကာ ပိတ်လိုက်သည် ။

"ဂျိတ်"

တံခါးက ချက်မကျ။ ပြန်တွန်းဖွင့်ကာ ပြန်ပိတ်လိုက်ပြန်သည်။

"ဂျိတ်"

"ဟင်.. တံခါးက ချက်မကျဘူး"

"အပင်ပန်း ခံမနေနဲ့ ၊ တံခါးသော့ ပျက်နေတာ၊ ရှေ့ ဒီသံကြိုးနဲ့ စည်းရတယ်"

"ဟင်"

ခခ မျက်နှာကို ရှုံ့ပစ်လိုက်သည်။ နောက်ခန်း ပြတင်းပေါင်နှင့် ရှေ့ဘက်က တံခါးပေါင် နှစ်ခုကိုပူးကာ သံကြိုးနှင့် တုပ်ချည်ရသည်။

"ပေး.. ပေး ငါလုပ်ပေးမယ်"

နောက်က ရဲအောင်က လှမ်းပြီး လုပ်ပေးသည်။ သံကြိုးကို အထပ်ထပ် လိမ်ရစ်နေတာမို့..

"အစ်ကို တော်ကြာ ဆင်းရဦးမှာ ၊ သိပ်အသေကြီး ချည်မထားပစ်နဲ့ လေ.. ရရောပေါ့ တံခါးမပွင့်ရင် ပြီးတာပဲ"

"မင်းက ဘယ်ဆိုးလို့ လဲ၊ တော်တော်ဆရာလုပ်ပါလား၊ အဆင်းကျရင် တံခါးကျပ်နေရင် ဟိုဘက်က ဆင်းပေါ့"

ခခက နှစ်ခေါင်းရှုံ့ကာ ဘာမှ ဆက်မပြောတော့။ မျက်စိရှေ့ အမြင်မတော်လျှင် စိတ်ထဲ ရုတ်တရက် ပေါ်လာတာကို ပြောချတတ်မြဲ အကျင့်ကြောင့်လည်း ယောက်မလုပ်သူနှင့် မတည့်တာပဲ။

ဒီလူတွေကိုလည်း ခုမှ စမြင်ဖူးပေမယ့် ခခတို့ ကတော့ ပြောစရာတွေ ပြောလိုက်ရမှ ကျေနပ်တာကြောင့် စိတ်က မထိန်းနိုင်ခင် ပါးစပ်က

ပွင့်သွားသည် ။

ဒီအကျင့်ကို ထိန်းမှ ပါပဲ၊ သူစိမ်းတွေနှင့် နေရတော့မှာ မဟုတ်လား။

"သူတို့ နှစ်ယောက်က ငါ့သူငယ်ချင်းတွေ၊ တစ်ယောက်က ဘိုထွေး တဲ့ .. ကာတွန်းရေးတယ်၊ မင်းကို သံကြိုးနဲ့ တုပ်ပေးတဲ့ တစ်ယောက်က ရဲအောင်တဲ့ ၊ ဓာတ်ပုံဆရာ"

"ဪ.. အစ်ကိုတို့ နှစ်ယောက်ကကော ဒီအစ်ကိုကြီးနဲ့ အတူတူ နေတာလား"

"ဘာဖြစ်လို့ နေရမှာ လဲဟ၊ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်နေတာပေါ့"

"ဪ.. မသိပါဘူး၊ အရမ်းရင်းနှီးတဲ့ ပုံတွေ ပေါက်နေတော့ တစ်အိမ်တည်း စုနေကြသလားလို့ ပါ၊ ဒီကားက အစ်ကိုကြီးကားလား"

"အေး"

"သိပ်စုတ်တာပဲနော်၊ ရောင်းပြီး အသစ်တစ်စီး ဝယ်လိုက်ပါလား အစ်ကိုကြီး၊ ဟော.. ဟော.. ဟိုကားမျိုးပေါ့"

ခခက ဘေးက ဖြတ်ကျော်တက်သွားသော ကရိုလာ S.E ကားကို လက်ညှိုးညွှန်ကာ ပြောတာမို့ တင်မွန်ကွန်းက စိတ်တိုသွားရရင်း...

"မင်းမသိဘဲနဲ့ လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ၊ ဒီကားက အရမ်းကောင်းတာ၊ အပြင်ပန်းသာ စုတ်နေတာ၊ တံခါးစုတ်တာ လဲလို့ ရတယ်ဟ၊ စက်ကောင်းဖို့ သာ အရေးကြီးတာ"

ခခက ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်သည် ။

ရှေ့က S.E ကို ငေးပြီး ကြည့်နေဆဲ နောက်ခန်းထဲက ခေါင်းတစ်ခု ထွက်လာသည် ။

"ဟ.. ဟ မွန်ကွန်း၊ ဟိုကောင်တွေ ကားပဲကွ"

"အေး.. ဟုတ်တယ်"

"တွေ့လား.. အကျင့်ယုတ်နေပြီကွ၊ ရှေ့ကနေ ဟိုဘက်ယိမ်း ဒီဘက် ယိမ်းနဲ့ တိုက်ပစ်လိုက်စမ်းကွာ၊ သူတို့ က S.E ထိခိုက်မှာ ၊ မင်းကားက ဖ ယ်မလီယာ၊ မင်းမရှုံးဘူးကွ"

"တောက်.. လျော်ရတော့ မင်း လျော်မှာ လား"

"ငါတော့ ဘယ်လျော်မလဲကွ"

တင်မွန်ကွန်း မျက်နှာကြီးက စူပုပ်နေသည် ။

ခခကတော့ အံ့သြစိတ်ဝင်စားနေသည် ။ ဘယ်တုန်းက ရန်စတွေပါ လိမ့်။

"ဟေ့ကောင် မွန်ကွန်း၊ ဘေးက ယှဉ်လိုက်နေပြီ၊ ပြိုင်မယ့်သဘောပဲ မောင်းကွာ"

ခခက ဟိုဘက်ကားထဲက စပ်ဖြဲဖြဲမျက်နှာနှင့် ကောင်လေးတစ်ယောက် ကို စူးစမ်းစွာ လှမ်းကြည့်နေမိသည် ။ မောင်းနေသော ကောင်ကလေး က စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးမညှိဘဲ နှုတ်ခမ်းဖျားမှာ ချိတ်ထားသည် ။ မျက်မှန်နက်နှင့်..။ မျက်နှာက မထီတရီ။

"မင်းက ကြည့်မနေနဲ့ လေ၊ ဒီဘက် လှည့်စမ်း"

ခခက ဘုမသိဘမသိနှင့် တင်မွန်ကွန်းဘက်ကို ခေါင်းကလေး လှည့် ထားလိုက်ရသည် ။ တင်မွန်ကွန်းက တတ်နိုင်သမျှ လီဗာဆုံး ဖိနင်းကာ စက်သံဆူညံစွာ ခရီးကုန်သုတ်သည် ။

တစ်ဘက် S.E က ဘာသံမှ တောင် မကြားရ။ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးနှင့် တ

ရိပ်ရိပ် ဖြတ်သွားတာမို့ တင်မွန်ကွန်း တောက်ခေါက်ပစ်လိုက်မိသည်။ ။

"မင်းက မတူဘဲ တုတာကိုး"

"ဘာကွ၊ မင်းတို့ ပဲ မြှောက်ပေးပြီး..."

"ဟာ... အစ်ကိုကြီး မီးခိုးတွေ အရမ်းထွက်တာပဲ ကားက.."

တင်မွန်ကွန်းက တိရစ္ဆာန်ရုံနံဘေးက လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ကားကို စက်သတ်ကာ ဘေးကပ် ရပ်လိုက်ရသည်။ ။

"ပျက်ပြီလား"

ခခက မေးတာကို မဖြေဘဲ ခခကို မျက်ခုံးရှုံ့ကာ လှည့်ကြည့်မိသည်။ ။ စကားများ လွန်းတာမို့ စိတ်တိုလာရသည်။ ။

"မင်း ကောင်က လွန်ပြီ မွန်ကွန်းရာ၊ ရန် လာလာ စ,တယ်၊ ငါ့ဒေါသနဲ့ တော့ တွေ့တော့မှာ ပဲ"

"ငါ့ကောင် မဟုတ်ပါဘူး"

"အစ်ကို ဘိုထွေးကလဲ အနုပညာသမားဖြစ်ပြီး ဒေါသရှေ့မထားပါနဲ့"
"

"နင်မသိသေးလို့ ခခ၊ ဒီကောင်က..."

"ဟေ့ကောင် ဘာမှ မပြောနဲ့ တော့၊ ငါမကြားချင်ဘူး"

တင်မွန်ကွန်းက ဝင်ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ။ ခခကလည်း ခဏတော့ ငြိမ်သွားရ၏။ တင်မွန်ကွန်း မျက်နှာက စူပုပ်နေတာမို့ ခခ ရယ်ချင်စိတ်ဖြင့် တစ်ဖက် လှည့်လိုက်ရပြီးမှ ...

"အစ်ကိုကြီး ပြင်ရင်လဲပြင် ထွက်ရင်လဲ ထွက်ရအောင်လေ၊ ခခက ညက တစ်မှေးမှ မအိပ်ရဘူး၊ အရမ်း အိပ်ချင်လို့ ပါ"

"နေစမ်းပါဦး၊ မင်းက ဒီကောင်တွေကျတော့ အစ်ကိုခေါ်ပြီး ငါ့ကျမှ အစ်ကိုကြီးခေါ်တာက ဘာလဲ၊ ငါ့ကို ဒီအုပ်ထဲမှာ အကြီးဆုံးများ ထင်လို့ လား"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ မမစောက အစ်ကိုကြီး အစ်ကိုကြီးနဲ့ စကားထဲ ထည့် ပြောတတ်လို့ ပါ"

"မိစောက တခြား ဘာပြောသေးသလဲ"

"အစ်ကိုကြီးက အသက်သုံးဆယ် ရှိပြီလို့ လဲ ပြောပါတယ်"

"ဘာ.. ဒီမိစောတော့ နာတော့မယ်၊ ခုမှ နှစ်ဆယ့်ကိုးနှစ် ပြည့်ပြီးခါစ ပဲ ရှိသေးတယ်၊ သုံးဆယ်ဆိုတာ နောက်နှစ်ထဲကျမှ ပြည့်မှာ .. နားလည် လား"

"ဟုတ်ကဲ့"

ခခက ခေါင်းလေးကို မျက်နှာသေလေးနှင့် ညိတ်ပြကာ ချက်ချင်းပဲ တစ်ဖက်လှည့်လိုက်ရ၏။ မထိန်းနိုင်တော့တာမို့ 'ခိ' ခနဲ အသံက ကျိတ်ပြီး ထွက်သွားရသည် ။

ထွက်သွားပြီးမှ ပခုံးလေး ပုကာ တင်မွန်ကွန်းဘက် လှည့်ကြည့်လို က်မိတော့ နက်မှောင်ထူထဲသော မျက်တောင်ရှည်တွေ ဝန်းရံထားသည့် မျက်ဝန်းတောက်တောက်ကြီးတွေနှင့် စိန်းစိန်းကြည့်နေသော သူနှင့် ရ င်ဆိုင်လိုက်ရသည် ။

"ဒေါ်လေးရီ.. ဒါ ခခပဲ"

"ဪ.. ရောက် လာပြီလား၊ ကြာနေလို့ ဒေါ်လေးက စိတ်ပူနေတာ၊ အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား သမီး"

"ပြေပါတယ် .. ဒေါ်လေးရီ"

"ဒေါ်လေး.. သူ့ကို နည်းနည်း ကြည့်ရှုနေရာချပေးလိုက်ပါဦး၊ ကျွန်တော် ဓာတ်ဆီ သွားထည့်ရဦးမယ်"

"အေးပါ၊ ထမင်းစားမှာ လား မွန်ကွန်း"

"စားမယ်၊ အိမ်ပြန်စားမယ် ဒေါ်လေး၊ ဆယ့်တစ်နာရီ ဆယ့်နှစ်နာရီ လောက် ပြန်ခဲ့မယ်"

"အေး.. အေး"

တင်မွန်ကွန်းက ထပ်ခိုးသို့တက်သည့် လှေကားထစ်ကလေးမှ ပြန်ဆင်းသွားသည်။ ။ ခခက အခန်းကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်မိ၏။ ခုတင် နှစ်လုံး၊ မှန်တင်ခုံ ခပ်လတ်လတ်တစ်လုံး၊ ကြမ်းပေါ် ထိုင်ရသည့် စားပွဲနိမ့် လေးထောင့်ပုံတစ်ခုပေါ်မှာ မီးအုပ်ဆောင်းနှင့်၊ ဘောလ်ပင် ခဲတံထည့်သော ဖန်ခွက်လေးတစ်ခွက်...။

အခန်းထောင့်နားမှာ ဗီရိုတစ်လုံး၊ ဖျာလိပ်၊ မီးပူ၊ အဝတ်ခြင်း၊ အဝတ်လှန်းသည့် တန်းငယ်တစ်ခုတို့ ဖြင့် မကျယ်လှသော ထပ်ခိုးကလေးက ကြည့်ပျော်ရှုပျော် ရှိပါသည်။ ။

"မှန်တင်ခုံက မိစောရီတုန်းက မိစော သုံးတာ၊ ဒီခုတင်ကလဲ မိစောခုတင်၊ ဗီရိုကလဲ မိစော ဗီရိုပဲ သမီး၊ မိစော မရှိတော့ ဒီလိုပဲထားရတာ၊ ခုတော့ မိစောအစား တူမလေးတစ်ယောက် ရတာပေါ့၊ သမီး အဝတ်တွေ ဗီရိုထဲ ထည့်လိုက်ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဒေါ်လေးလဲ ခုတင်ကို ခင်းတော့ ခင်းထားတာပဲ သမီး၊ ခြေထောက်က နာနေတော့ မသပ်မရပ် ဖြစ်နေရင်လဲ ပြင်လိုက်ပါ သမီးရယ်"

"ဒေါ်လေးရယ်.. ခခ လာမှ လုပ်မှာ ပေါ့"

"ဒေါ်လေးက မိန်းမဖော်တစ်ယောက် ရောက်လာတော့မယ်ဆိုတာကို ပျော်လွန်းလို့ ဘာမှ လဲ ထူးထူးခြားခြား မလုပ်ရပါဘူး သမီးရယ်၊ မိစောက အမြဲ စာရေးတယ်၊ သူ ဟိုမှာ ငှားနေရတဲ့ အိမ်က အိမ်ရှင်မိန်းကလေး ခခဆိုတာ သိပ်သဘောကောင်းပြီး ချစ်စရာကောင်းသတဲ့ ၊ ရန်ကုန်ကို ရောက်လာမယ်ဆိုပြီး ဓာတ်ပုံပို့လိုက်တော့ ဒေါ်လေးက ဓာတ်ပုံလေးကြည့်ပြီး ချစ်နေရတာ"

ခခက.. ဆံပင်ကလေးတွေကို ပခုံးနောက်ဘက်သို့ ပို့ရင်း..

"ခခကို မမစောလိုပဲ သဘောထားပါနော် ဒေါ်လေး၊ ခခလဲ ကိုယ့်အဒေါ်ရင်းလို ရိုသေပါ့မယ်၊ ခခကို မကြိုက်တာတွေ့ရင်လဲ ဆုံးမပါ"

"အေးပါ"

"ပြီးတော့လေ.. ဟို ရောက်ရောက်ချင်းပဲ ပြောပါရစေ၊ ခခဆီက ထမင်းလခတာ့ ယူပါ ဒေါ်လေးရယ်"

"ဟင့်အင်း မယူပါဘူး သမီးရယ်၊ ဒေါ်လေး ကိုယ်၌ ကလည်း မယူချင်ဘူး၊ မိစောကလဲ လုံးဝမယူပါနဲ့ လို့ မှာ ထားပါတယ်"

ဒေါ်လေးရီက ခေါင်းအုံးကို မ,ကာ စာအိတ်တစ်အိတ်ကို ထုတ်ယူရင်း...

"ရှေ့.. မိစော ရေးလိုက်တဲ့ စာ..၊ သမီး ဖတ်ကြည့်"

ခခက လက်လှမ်းယူကာ ဖွင့်ပြီး ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ဒေါ်လေးရီ

မိစော စာရေးလိုက်ပါတယ်..။

ဒေါ်လေးဆီ မိစော မကြာခဏ စာထည့်ထည့်ရေးဖူးတဲ့ မိစောငှား နေတဲ့ အိမ်ရှင်မောင်နှမထဲက ခခဆိုတာ လကုန်ရက်လောက်မှာ ရန်ကုန်ကို ရောက်ပါမယ်။ ရန်ကုန်မှာ အလှပြင်သင်တန်း လာတက်မှာ ပါ ဒေါ်လေး။

ခခကို ဒေါ်လေး ခေါ်ထားပါနော်၊ မိစောကတော့ ဒီက စီစဉ်လွှတ်လိုက်ပြီ၊ မိစောကို ချစ်တဲ့ ဒေါ်လေး ခခကို သိပ်ချစ်မှာ သေချာပါတယ်။ ဒေါ်လေးဆီ လာနေတဲ့ အတွက် ဒေါ်လေးလဲ အဖော်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ခခ ဆီက အိမ်မှာ တည်းခရော ထမင်းစရိတ်ပါ တစ်ပြားမှ မယူဖို့ ဒေါ်လေးကို မိစောကြိုပြီး ပြောပါရစေနော်၊ ခခ ရန်ကုန်မှာ ရှိနေတဲ့ အခိုက် အတောအတွင်း မိစောကလဲ ဒီက သူတို့ အိမ်မှာ နေတဲ့ လခကို တစ်ပြားမှ ပေးစရာမလိုဘူးလို့ အပြန်အလှန် သဘောတူထားပါတယ် ဒေါ်လေး။

ခခ သုံးလနေရင် မိစော သုံးလစာ အိမ်လခ သက်သာမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒေါ်လေးကို မိစော စိတ်ချပါတယ်။ ခခ လာနေတဲ့ အတွက် ဒေါ်လေး ဘာမှ တာဝန်မပိုတဲ့ အပြင် အများကြီး ကျေနပ်နှစ်သက်စရာ ဖြစ်မှာ ပါလို့ မိစော ယုံကြည်ပါတယ် ဒေါ်လေး။

အစ်ကိုကြီး လူ့ခွစာကြီးကိုလဲ ခခနဲ့ ဆုံဖြစ်ရင် ပြေလည်အောင် ပြောထားပါနော်၊ ဒါပေမဲ့.. အစ်ကိုကြီးက အိမ်သိပ်ကပ်တာ မဟုတ်တော့ သိပ်ကိစ္စ မရှိပါဘူးလေ။

ခခ ထွက်လာမယ့်ရက် စော စာရေးပါ့မယ် ဒေါ်လေး။ ဒေါ်လေးရီ ကျန်းမာပါစေ...။

ချစ်လျက်

တူမ မိစော

"ဒေါ်လေး.. ဘယ်နည်းနဲ့ မှ ထမင်းလခတွေ ဘာတွေ မယူနိုင်ဘူး သမီး၊ မိစော စာလဲ ဖတ်ရပြီမဟုတ်လား၊ မိသားစုလိုပဲ နေကြတာပေါ့ကွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ.. ဒေါ်လေးရီ"

ခခ ထပ်မပြောသာတော့ပေ။

"အစ်ကိုကြီးက အိမ်မှာ သိပ်မနေဘူးလား ဒေါ်လေး"

"ဟိုတလောကတော့ သိပ်မကပ်ဘူး သမီးရဲ့ ၊ ခုနောက်ပိုင်း ကားဆွဲမယ်ဆိုပြီးတော့ ဒီကားစုတ်ကို ဝယ်ပြီးကတည်းက အိမ်ကပ်ပါတယ်"

ခခက လက်ဆွဲအိတ်နှင့် ခြင်းထဲပါသမျှ ပစ္စည်းတွေကို နေရာချလို့ ပြီးသွားသည် ။

"ဒေါ်လေး ခခက စိတ်ထဲပေါ်လာရင် ပေါ်လာသလို ပြောတတ်တယ် ဒေါ်လေးရယ်၊ တစ်ခါတလေ ပြောမှားဆိုမှားရှိရင် ခွင့်လွှတ်ပါလို့ ကြိုပြီး တောင်းပန်ထားပါတယ်နော်၊ ဟိုအိမ်မှာ ဆိုလဲ အဲဒါကြောင့် ယောက်မနဲ့ သိပ်မတည့်ဘူး"

"အစ်ကိုတစ်ယောက်ရှိတယ်ဆိုတာ မိစော စာရေးဖူးတယ်"

"ဒီမောင်နှမနှစ်ယောက်ပဲ ရှိတာပါ ဒေါ်လေးရယ်၊ ဖေဖေရော မေမေရော ဆုံးသွားတော့ အိမ်ပိုင်ကလေးတစ်လုံးနဲ့ ပိုက်ဆံကလေး

နည်းနည်းပါးပါးကျန်တာ၊ အစ်ကိုမိန်းမက ပိုက်ဆံကို တစ်ခါတည်း ခွဲထားခိုင်းတယ်"

"ဪ"

"အိမ်ကိုခြမ်းပြီး လူငှားတင်ဖို့ လဲ သူ့စိတ်ကူးပါပဲ၊ ခခက အလုပ်မရှိတော့ သူတို့ ရှာတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ သူတို့ ကို ချက်ပြုတ်ကျွေးရင်း ကပ်စားရတာပေါ့ ဒေါ်လေးရယ်၊ အဲဒီတော့ သူက အိမ်ကိုခြမ်း၊ အစ်ကိုတစ်ခြမ်း၊ ခခတစ်ခြမ်းပေါ့၊ ခခဘက်ခြမ်းကို အိမ်ငှားတင်၊ ရတဲ့ ပိုက်ဆံကို ခခရဲ့ စားစရိတ်ပေါ့လေ၊ အစ်ကိုမိန်းမလက်ထဲကို အပ်ရတယ် ဒေါ်လေး"

"ဪ"

"ဒါတောင် အလုပ်မရှိဘူးဆိုပြီး ခခကို သိပ်နှိမ်တယ်၊ သူက ဘွဲ့ရ ပညာတတ် အလယ်တန်းပြဆရာမလေ၊ ခခက ဆယ်တန်းမှ မအောင်တာ၊ ခခ သိပ်စိတ်ညစ်ရတယ် ဒေါ်လေးရယ်၊ မမစော အသိဆုံးပါပဲ၊ အဲဒါနဲ့ လုပ်ကိုင်စားလို့ ရတဲ့ ပညာတစ်ခုခုတော့ သင်မယ်ဆိုပြီး အလှပြင်သင်တန်းတက်ဖို့ အစ်ကိုနဲ့ တစ်ဝက်စီခွဲထားတဲ့ ပိုက်ဆံကလေးယူပြီး ထွက်လာတာပါ"

"အေးကွယ်၊ ဒေါ်လေးတို့ ဆီမှာ တော့ စိတ်ချမ်းသာသလိုသာ နေပါ"

"ဒီသင်တန်းတက်ဖို့ လဲ မမစောကပဲ အကြံပေးတာ၊ မမစောက သိပ်ချစ်စရာကောင်းတယ်၊ ခခ.. အစ်ကိုထက်တောင် ပိုချစ်သေးတယ်"

"အစ်ကိုကရော .. ဘာလုပ်လဲ"

"အစ်ကိုက ကက်ဆက်တို့ ရေဒီယိုတို့ ပြင်တယ်၊ စက်ဘီးလဲ ပြင်တယ် ဒေါ်လေး၊ ပြီးတော့ မီးနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကိစ္စ၊ အလှူတွေဘာတွေအတွက် မီးလုံး မီးကြိုးငှားပြီး လိုက်ဆင်ပေးတယ်၊ အသံချဲ့စက်တို့ ဘာတို့

ငှားတယ်၊ အလုပ်သမားကလေး နှစ်ယောက်ရှိတယ်"

ခခက လွယ်လာသော စလင်းဘက်ဂ်ကလေးကိုပါ ဗီရိုထဲ ထည့်ထား
လိုက်ရင်း..

"ဒေါ်လေး မနက်စာ ချက်စရာလိုသေးလား ဟင်"

"ဒေါ်လေး ချက်ထားပြီးပါပြီ၊ လုပ်စရာမရှိပါဘူး သမီးရယ်"

"ဒါဖြင့် အစ်ကိုကြီး ပြန်လာခါနီးမှ ပြန်နွေးတော့မယ်နော်၊ ခခ ဈေး
တွေ့ခဲ့တယ်၊ စမ်းချောင်းဈေးလို့ အစ်ကိုကြီးက ပြောတယ်၊ နီးနီးလေးပဲ
နော် ဒေါ်လေး"

"ဟုတ်တယ် .. သမီး၊ နီးတယ်"

"အစ်ကိုကြီးက အောက်ထပ်မှာ နေတာပေါ့နော်"

"အေး.. ဟုတ်တယ်၊ အောက်ထပ်မှာ ဧည့်ခန်းရယ် သူ့အခန်းရယ် မီး
ဖိုရယ် ရေချိုးခန်းရယ်.. ဒါပဲ"

"အစ်ကိုကြီးက ဒေါသကြီးပုံရတယ် ဒေါ်လေး၊ လမ်းမှာ ကားတစ်စီး
က အစ်ကိုကြီးကားကို လိုက်ပြိုင်တယ်၊ အဲဒါ အစ်ကိုကြီး ဒေါသတွေ ဖြ
စ်နေတယ်၊ ခခက ဒါမျိုးတစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးလို့ လှည့်ကြည့်မိတော့ အဆူ
ခံထိတယ် ဒေါ်လေးရဲ့၊ ခစ်.. ခစ်"

"မွန်ကွန်းက စိတ်တိုတတ်ပေမယ့် သဘောသိပ်ကောင်းပါတယ်ကွ
ယ်"

ခခက ခေါင်းကလေးညိတ်လိုက်ရင်း မနေနိုင်တော့ဘဲ ဝါးခနဲ သိမ်း
လိုက်မိ၏။ မျက်လုံးက စင်းကျလာသည် ။

"သမီး.. ညရထားစီးလာတော့ မအိပ်ရဘူးထင်တယ်၊ ခဏနားလိုက်

ပါလား၊ တစ်ခုခု စားလိုက်ပါဦးလား"

"ခခ ဘူတာကြီးမှာ အီကြာကွေးနဲ့ လက်ဖက်ရည်သောက်ခဲ့တယ် ဒေါ်လေး၊ မဆာတော့ဘူး၊ အိပ်တော့ သိပ်အိပ်ချင်တာပဲ"

"အိပ်ချင်ရင် အိပ်.. သမီး၊ ဘာမှ လဲ အားနာမနေနဲ့ ၊ ဒေါ်လေးလဲ ခြေထောက်နာတော့ လှဲပဲ လှဲနေမှာ "

"ဟုတ်ကဲ့"

ခခက ခုတင်ပေါ်တက်ကာ တစ်စောင်းကလေး လှဲချလိုက်သည် ။ ရှည်လျားဖြောင့်စင်းကာ ပိုးသားတွေလို ပြောင်လက်နက်မှောင်နေသော ဆံပင်တွေသိမ်းကာ နောက်ဘက်ပို့လိုက်၏။ အားတော့ နာသည် ။ သို့ပေမယ့် မျက်လုံးက မဟန်နိုင်တော့။ အလိုလို မှေးစင်းသွားသည် ။

ချက်ချင်းပဲ ခခ အိပ်ပျော်သွားရသည် ။

(၂)

တင်မွန်ကွန်းက ရေချိုးခန်းတွင်းမှ မျက်နှာသုတ်ပဝါ လည်ပင်းသိုင်း
ကာ ထွက်လာရင်း မီးဖိုဘက် မျက်စိဝှေ့ကာ ကြည့်လိုက်သည်။ ။

ခခကို အရိပ်အယောင် မတွေ့ရ။ ဒေါ်လေးရီက ထမင်းအိုးကို ယောက်မဖြင့် မွှေနေရာက လှည့်ကြည့်ရင်း...

"မွန်ကွန်းရေ ကော်ဖီသောက်၊ ထမင်းကြော်ထားတာလဲ ရှိတယ်..
စား"

"ဒေါ်လေး ကောင်မလေးက ဘယ်လိုလဲ၊ အအိပ်တွေ
တော်တော်ကြီးပုံရတယ်၊ မနော့ကလဲ အိမ်ရောက်တာနဲ့ အိပ်လိုက်တာ
သိုးနေတာပဲ၊ ကျွန်တော် ထမင်းစားပြန်လာမှ ထ,တော့တယ်၊ ညကလဲ
အစောကြီး အသံတိတ်သွားတာပဲ.."

"ဟဲ့.. ထင်ရာတွေ ပြောမနေနဲ့ "

"ဘာလဲ... ကြားသွားမှာ စိုးလို့ လား"

"မင်း.. ကုန်းအော်ရင်တောင် မကြားပါဘူး၊ ဈေးသွားနေတယ် မွန်
ကွန်းရဲ့ "

"တစ်ယောက်တည်း သွားသလား"

"ဒေါ်လေးမှ မသွားနိုင်ဘဲ၊ တစ်ယောက်တည်း သွားရတာပေါ့၊ သူမှ

မသွားရင် မင်း သွားရမှာ "

"ကျွန်တော် သွားပေးဆိုရင် သွားပေးပါတယ် ဒေါ်လေးရဲ့ ၊ မလည်မဝယ်နဲ့ ဈေးမတွေ့ဘဲ ချာလပတ်ယမ်းနေမှ ခက်မယ်"

"မနေ့က မင်းလိုက်ပို့ကတည်းက ဈေးကို သူက မြင်ပြီးတော့ နေရာမှတ်လာခဲ့ပြီးသား"

တင်မွန်ကွန်းက ထမင်းစားပွဲမှ ကုလားထိုင် ဆွဲထုတ်ကာ ထိုင်ရင်း ကော်ဖီ ငွေသောက်လိုက်သည်။ ။ ဘေးမှာ မှောက်ထားသော ကြွေပန်းကန် တစ်ချပ်ကို လှန်ကာ အုပ်ထဲမှ ထမင်းကြော်ကို ကြည့်လိုက်၏။

"ထမင်းကြော်နဲ့ကတော့ မဆိုးဘူး"

"ခခကြော်တာလေ၊ ကော်ဖီလဲ ခခ ဖျော်တာ၊ ဒီထမင်းအိုးလဲ ခခပဲ တည်သွားတာ၊ ငါ့ကို မီးဖိုထဲတောင် မဆင်းနဲ့ ပြောတာ၊ ကောင်မလေးက လိမ္မာတယ်"

"လိမ္မာရင် ကောင်းတာပေါ့"

"သနားစရာလေးပါဟဲ့၊ နင့်ညီမထက်တောင် ငယ်သေးတယ်၊ ဟိုမှာ အစ်ကိုမိန်းမက သူ့ကို ပိုက်ဆံမရှာနိုင်ဘူးဆိုပြီး နှိမ်လွန်းလို့ အသက်မွေးပညာတစ်ခုခု တတ်အောင်သင်ဖို့ လာရှာတာ"

"အဲဒီအစ်ကိုမိန်းမ ဆိုတာကရော ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်ရှာနိုင်လို့လဲတဲ့ "

"အလယ်တန်းပြဆရာမတဲ့ "

"အဲဒီ ခခကကော ဒီအလုပ်မျိုး မလုပ်ဘူးလား၊ အစိုးရအလုပ်တစ်ခုခု ရှာလုပ်ပေါ့"

"ကောင်မလေးက ဆယ်တန်းမအောင်သေးဘူး မွန်ကွန်းရဲ့ "

"ဪ"

"ယောက်မနဲ့ သိပ်မတည့်ဘူးတဲ့ "

"သူကလဲ စကားတော့ ခပ်ရှည်ရှည်ပဲ၊ ဒေါ်လေးလဲ ကြည့်လုပ်ဦး၊ ကျွန်တော့်ကိုတောင် လာဆရာလုပ်နေတယ်၊ ဒီကားစုတ်ကြီး ရောင်းပြီ ကားအသစ် ဝယ်ပါလားတဲ့ ၊ သူဝယ်ခိုင်းတဲ့ ကားက ကရိုလာ အက်စ်အီး .."

ရန်ကုန်သူမို့ ကားနာမည်ကြားလျှင် အတိအကျ မဟုတ်သည့်တိုင် အောင် ဘယ်လောက်ပတ်ဝန်းကျင် ဈေးရှိမှန်းသိတာမို့ ဒေါ်လေးရီက တဟင်းဟင်း ရယ်လိုက်သည် ။

"မသိရှာလို့ ပေါ့ကွယ်"

"ဒေါ်လေးတို့ တော့ တစ်ရက်တည်းနဲ့ ပစ်ကျသွားတာပဲ၊ မသိတာကို တောင် မသိရှာလို့ တဲ့ "

ဒေါ်လေးက ရယ်မောရင်း ထမင်းအိုးငဲ့ဖို့ ပြင်သည် ။

"ဖယ်.. ဖယ်၊ ကျွန်တော် ငွေပေးမယ်၊ ပြုတ်ကျပြီး အပူလောင်နေမှ ဝေဒနာတစ်မျိုး တိုးနေဦးမယ်"

တင်မွန်ကွန်းက လက်နှီးစကို ယူကာ ပန်းကန်ဆေးသည့် နေရာက လေးမှာ ထိုင်ပြီး ထမင်းရည် ငဲ့လိုက်သည် ။

"ဒေါ်လေးရေ.. ဒေါ်လေး"

"ဟော.. ကောင်မလေး ပြန် လာပြီ၊ မနက်က ဈေးဖိုးမယူဘဲ ဇွတ်ထွက်သွားတယ်၊ သူ့ဘာသာ ဝယ်ခဲ့မယ်တဲ့ "

ဒေါ်လေးက ပြောပြောဆိုဆို အိမ်ရှေ့ကို တံခါးဖွင့်ပေးဖို့ ထွက်သွားလေသည်။ ။

"အဆင်ပြေရဲ့ လား သမီး"

"ပြေပါတယ် ဒေါ်လေး"

"ဘာ ရခဲ့လဲ"

"ခခ ငါးပဲ ဝယ်ခဲ့တယ် ဒေါ်လေး၊ ဒေါ်လေးတို့ ဘာသားရှောင်မှန်းမမေးမိလို့ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ်ဆိုပြီး ငါးရုံဝယ်လာတယ် ဒေါ်လေး"

"ဘာသားမှ မရှောင်ဘူး၊ စားလို့ ရသမျှ အကုန်စားတယ်"

ခခက ဈေးခြင်းကို ဆွဲကာ ဒေါ်လေးရှေ့က ဝင်ခဲ့၏။ ဒေါ်လေးရိုက်အိမ်ရှေ့တံခါးကို ပြန်ပိတ်ရင်း ကျန်ရစ်သည်။ ။

"ဟောတော်.. အစ်ကိုကြီး ထမင်းအိုး ငွဲ့နေရတယ်၊ ခခ အချိန်မှန်းပြီး မြန်မြန် ပြန်ပြေးလာတာ နောက်ကျသွားတယ်၊ အစ်ကိုကြီး ဖယ်လေ"

"ရပါတယ်ဟာ၊ လက်လွှဲလိုက်ရင် ထမင်းရည်မစစ်ဘဲ ဖြစ်သွားမယ်၊ ထမင်းရည်လောက်တော့ ငွဲ့တတ်ပါတယ်"

ခခက ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ခြင်းတောင်းထဲမှ ဝယ်လာသမျှတွေကို ထုတ်နေ၏။ ထမင်းအိုးကို မ,ကာ တင်မွန်ကွန်းက မီးဖိုပေါ် ပြန်တင်လိုက်သည်။ ။ ခခက ရုတ်တရက် ထ,ကာ အိုးကို ချက်ချင်း ပြန်ချပြီး နှစ်ချက်သုံးချက် ဆောင့်လိုက်၏။ အဖုံးကို ဖွင့်ကာ ထမင်းစေ့တွေကို သပ်ရပ်အောင် ပြုပြင်ပြီးမှ မီးဖိုပေါ် ပြန်တင်လိုက်သည်။ ။

"အစ်ကိုကြီး ထမင်းကြော် စားလေ"

"အင်း"

တင်မွန်ကွန်းက ထမင်းကြော်ပန်းကန်ကို မ,ကာ မတ်တတ်ပင် ခပ် စားနေလိုက်သည်။ ။

"အစ်ကိုကြီးကလဲ အေးအေးဆေးဆေးလဲ ထိုင်မစားဘူး"

"မတ်တတ်စားတော့ ဖြောင့်ဖြောင့်ဝင်တာပေါ့"

"မကြားဖူးပါဘူး"

မပွင့်တပွင့်ပြောကာ လက်က ငါးပိရည်ကျိုအိုးကို သွက်လက်စွာ ပြင်ဆင်ပြီး ဖြစ်နေရ၏။ ထမင်းအိုးကို ချပြီးသော အခါ ငါးပိရည်အိုးကို မီးဖိုပေါ်တင်လိုက်သည်။ ။

ချဉ်ပေါင်ရွက်စည်းကို စားပွဲပု ခပ်သေးသေးပေါ်တင်ပြီး တဆတ်ဆတ် ခြွေနေဆဲ ဒေါ်လေးက ပြန်ဝင်လာသည်။ ။

"ဒေါ်လေး ငါးကိုင်လိုက်မယ်"

"မကိုင်နဲ့ ဒေါ်လေး.. ခခ လုပ်မယ်၊ ဆီသတ်ရင် ညှော်နေမယ်၊ အပေါ်ထပ်ဖြစ်ဖြစ် အိမ်ရှေ့ဖြစ်ဖြစ် သွားနေပါ"

"ဒေါ်လေးလဲ ထိုင်လုပ်တာလောက်တော့ လုပ်နိုင်ပါတယ်၊ အတူလုပ်တော့ မြန်မြန် ပြီးတာပေါ့"

"သေချာနေကောင်းမှ အတူလုပ်ပါ ဒေါ်လေးရယ်၊ အခုတော့ အေးအေးသက်သာ နေပါ၊ ခခ နိုင်ပါတယ်၊ တစ်သက်လုံး လုပ်နေကျပါ၊ ဟိုမှာ တုန်းကဆို ယောက်မ ထမင်းဘူးကို မနက်ရှစ်နာရီအမီ ထည့်ပေးရတာ၊ ဒီမှာ က အချိန်မီထည့်ပေးဖို့ ထမင်းဘူးမရှိတော့ ပိုတောင် သက်သာသေးတယ်"

ပြောပုံကလေးကြောင့် တင်မွန်ကွန်း ခခကို လှည့်ကြည့်မိသည်။ ။ c

ယံငယ်ရွယ်ရွယ်ကလေးမို့ မိဘမဲ့ချင်း ကိုယ်ချင်းစာက ကရုဏာ သက်မိသည်။ ။

"မင်းယောက်မက ဘာမှ မကူဘူးလား"

"မကူဘူး အစ်ကိုကြီးရဲ့ ၊ သူက တစ်နေကုန် ကျောင်းသမား မဟုတ်လား၊ ခခပဲ မနက်စားသွားဖို့ ရော ထမင်းဘူးရော အဆင်သင့် လုပ်ပေးလိုက်တယ်၊ ညနေ ပြန်လာရင် တစ်နေကုန် အာပေါက်လို့ ဆိုပြီး လှဲနေတာ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ၊ ညနေစာ ထမင်းစားပြီးရင် ကျောင်းက အမှတ်ခြစ်စရာ ပါတာနဲ့ နောက်တစ်နေ့စာသင်ဖို့ ပြင်ဆင်တာနဲ့ ပန်းကန်တောင် ဆေးမပေးအားပါဘူး"

"ဆွဲရိုက်လိုက်ပါလားကွ"

"ခစ်..ခစ်..ခစ်"

ခခက ငါးကိုငံနေရင်းမှ ရယ်မိသည်။ ။

"မိစောက မင်းကို မြှောက်မပေးဘူးလား၊ သူက တကယ် အစွာ၊ မဟုတ်ရင် ခံတာ မဟုတ်ဘူး "

"မမစောက ခခဘက်ကတော့ နာတာပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ ခခကို ဆုံးတောင် ဆုံးမပါတယ်၊ ခခတို့ မှာ က ဒီမောင်နှမလေးနှစ်ယောက်ရှိတာ၊ ခခကမှ မပြတ်နိုင်တာ၊ ပြတ်ရင်.. ခခက ဘယ်သူ သွားအားကိုးရမလဲ"

တင်မွန်ကွန်းက ကော်ဖီပန်းကန်ကို နောက်ဆုံး မော့ချလိုက်ရင်း ခခကို သနားစိတ်ကလေး တစ်ချက် ပေါ်ပေါက်သည်။ ။

"မမစောရော မမစောယောက်ျား ကိုစိုးနောင်ရော ခခရဲ့ အစ်ကို အစ်မတွေလိုပါပဲ၊ ခုလဲ ဒီလို ဖြူတီပါလာတစ်ခုခုမှာ သင်တန်းတက်ဖို့ ဆိုတာ သူတို့ အကြံဉာဏ်ပါပဲ"

တင်မွန်ကွန်းက ပန်းကန်လုံးကိုပြန်ချကာ ထမင်းစားခန်းထဲက ပြန် ထွက်သွားလေသည်။ ။

ခခက ငါးကို ရေဆေး တုံးတစ်ကာ ရဲယိုရွက်နှင့်ထုပ်၍ ချက်သည်။ ။ ချဉ်ပေါင်ရွက်ကို ငါးခေါင်းထည့်ကာ ချဉ်ရည်ချက်သည်။ ။ မြင်းခွာရွက် ကို စားခါနီးမှာ သုပ်ဖို့ အဆင်သင့် လှီးချွတ်ထားလိုက်သည်။ ။

ဘာမှ မကြာခင် အချိန်အတွင်း ခခက မီးဖိုထဲက ထွက်ကာ ရေချိုးဖို့ ပြင်သည်။ ။ အပေါ်ထပ်ခိုး လှေကားက ထမင်းစားခန်းမှ တစ်ဆင့် တက် ရသည်။ ။ တင်မွန်ကွန်းအခန်းက စင်္ကြံလမ်းချန်ကာ သီးသန့်ကာရံကာ အခန်းဖွဲ့ထားတာမို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရှိပါသည်။ ။

"ဒေါ်လေး တော်ကြာ ခခ မြို့ထဲသွားပြီး နည်းနည်းစုံစမ်းချင်လို့ ရေ ချိုးတော့မယ်"

"အေး.. အေး ဘယ်အချိန်သွားမှာ လဲ သမီး၊ မွန်ကွန်းကို လိုက်ပို့ခိုင်း လေ"

"အစ်ကိုကြီး တစ်နေရာရာ သွားစရာရှိရင်တော့ အဆင်ပြေပါရဲ့ ၊ အစ်ကိုကြီး ဘယ်မှ မသွားဘူးဆိုရင် တမင်လိုက်ပို့နေရမှာ ပေါ့ ဒေါ်လေး"

"လိုက်ပို့ရပစေပေါ့၊ မနေ့ကမှ ရန်ကုန်ရောက်တာ၊ ငယ်ငယ်က သုံး ခေါက်လောက် ရောက်ဖူးတယ်ဆိုပေမယ့် ဘယ်သွားတတ် လာတတ်ဦး မှာ လဲ သမီးရဲ့ "

"ဒါဖြင့် ရေမြန်မြန်ချိုးလိုက်မယ်.. ဒေါ်လေး"

"အေး... အေး"

ခခ ရေကို လျင်မြန်စွာ ချိုးသည်။ ။ မျက်နှာကိုတော့ ဘာမှ လိမ်းလှေ့ မရှိတာကြောင့် တို့ ပတ်ကလေး တဖတ်ဖတ် ရိုက်လိုက်လျှင် ပြီးတာပါပဲ

စပို့ရှပ်ဖြူဖြူကလေးနှင့် နက်ပြာရင့် ကြောင်လက်သည်း လုံချည်ကလေးကို ဝတ်ကာ ဆံပင် ဖားလျားချထားသော ခခပုံစံကလေးက နုနယ်နေသည် ။

"ဒေါ်လေး.. အစ်ကိုကြီးကို ပြောပေးပါ၊ မအားရင်တော့ မပို့ပါစေနဲ့ နော်၊ ခခ မပြောရဲလို့ "

"အေးပါ၊ ပြောပေးမယ်"

ဒေါ်လေးက တင်မွန်ကွန်းအခန်းရှိရာသို့ ဆင်းသွားသည် ။ ခခက ထမင်းစားသွားနိုင်အောင် မြင်းခွာရွက် သုပ်လိုက်သည် ။ ဆယ်နာရီ ခွဲပြီး နေပြီလေ။

တင်မွန်ကွန်း သူ့အခန်းတွင်းမှ ထွက်လာတာကို ခခ လှမ်းမြင်လိုက်တာမို့...

"အစ်ကိုကြီး ထမင်းစားမလား"

"ငါမဆာပါဘူး၊ ဒီအချိန် မစားတတ်ဘူး"

"သမီးကို မွန်ကွန်း ပို့ပေးလိမ့်မယ်၊ သမီးက သွားမယ့်နေရာသာ ညွှန်ပြ"

"ဟုတ်ကဲ့.. ဒေါ်လေး"

တင်မွန်ကွန်း စောင့်နေရမှာ စိုးတာကြောင့် ခခ ကမန်းကတန်းပဲစားလိုက်သည် ။ ဆေးကြောခြင်းကိုလည်း အမြန်ဆုံး လုပ်လိုက်၏။

"ဒေါ်လေးရီ.. မြင်းခွာရွက်သုပ်က စားခါနီး နယ်လိုက်ရုံပဲနော် ခခ အားလုံးထည့်ပြီးသား"

"အေးပါ၊ စိတ်ချလက်ချ သွား"

ခခက ပိုက်ဆံအိတ်ကလေး လက်ကကိုင်ကာ ဆင်းလာတော့ တင်မွန်ကွန်းက သူ့ကား မလှမပကြီးကို ဖုန်သုတ်နေသည်။ ။

ခခက တက်ထိုင်နှင့်ကာ တံခါးကိုလည်း သံကြိုးနှင့် တုပ်လိုက်၏။

"ကဲ.. ဘယ်ကို စ,သွားမလဲ"

တင်မွန်ကွန်း ကားကို မောင်းထွက်သည်။ ။

"ဟိုလေ.. ခခကို ဗိုလ်ချုပ်ဈေးနားပဲ ချပေးခဲ့ပါ။ တစ်ဆိုင်ဝင် တစ်ဆိုင်ထွက် လျှောက်စုံစမ်းရမှာ မို့ပါ။ အပြန်ကျတော့ ခခဘာသာ ပြန်ပျံ့မယ်"

"မင်းက ဘယ်လောက်များ ရန်ကုန်ကို ကျွမ်းလို့ လဲ"

"လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်က ဖေဖေမဆုံးခင် ဖေဖေနဲ့ တစ်ခေါက်လာတော့ တစ်လလောက် ကြာပါတယ်၊ နည်းနည်းတော့ သွားတတ်ပါတယ်"

"အခု ဘတ်ကားလိုင်းတွေကအစ ပြောင်းထားတာ၊ မင်းမျက်စိ လည်နေဦးမယ်နော်"

"ရပါတယ်၊ ဒီနေ့ ခခ နေရာအနဲ့ လျှောက်စုံစမ်းရမှာ ၊ ဟိုဝင်ဒီထွက်နဲ့ တစ်ရက်တည်း အပြီး စုံစမ်းမှ ဖြစ်မယ်၊ အဲဒါမှ မြန်မြန်တတ်နိုင်မှာ ၊ အဲဒါမှ မြန်မြန်ပြန်ပြီး ဆိုင်ဖွင့်နိုင်မှာ "

"ရောက် မရောက်သေးဘူး၊ ပြန်ချင်နေပြီလား"

"ပြန်ချင်တယ်ရယ် မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုကြီး၊ မြန်မြန်တတ် မြန်မြန်ဆိုင်ဖွင့်နိုင်တော့ ပိုက်ဆံ မြန်မြန်ရတာပေါ့"

"နင့်ဟာက ယောက်မကို မခံချင်လို့ ပိုက်ဆံရှာချင်တာမှ ဟုတ်ရဲ့

လား၊ ယောက်ျားယူဖို့ များ ပိုက်ဆံစုချင်နေတာများ လား ဟား ဟား"

တင်မွန်ကွန်းက ဘာရယ်မဟုတ်၊ ရင်းနှီးစွာ စကားဆိုလိုက်မိသည်။
ခခမျက်နှာကလေးက ရုတ်တရက် ကွက်ခနဲပျက်ကာ တစ်ဖက်
လှည့်သွား၏။

ခခ ကားပြတင်းမှ မြင်ရသော တရိပ်ရိပ်မြင်ကွင်းတွေကိုကြည့်ကာ
အံ့ကလေး ကြိတ်ထားမိသည်။

ယောက်ျားယူဖို့ များ လားတဲ့ ၊ ဟာ..ဟ။ ခခကို ယူမယ့်ယောက်ျား မ
ရှိသေးပါဘူး၊ တစ်ချိန်က ရင်ခုန်ခဲ့ဖူးသော ငယ်ချစ်ကလည်း ခခထက်
အစစအရာရာ သာသော မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်နှင့် တွေ့တော့ ခခ
ကို ပစ်သွားပါပြီ။

တွေးလိုက်တိုင်း ရင်ထဲမှာ နာကြည်းရသည်။ မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်ရသ
ည်။

ရန်ကုန်မြေမှာ ခခ သူ့ကို တော်တော်ရှောင်ရဦးမှာ ပါလား။ သူတို့ ရ
န်ကုန်ပြောင်းသွားပြီးမှ ခခတို့ ဇာတ်လမ်းလည်း ဇာတ်သိမ်းသွားရတာ။
သူငယ်ချင်းတချို့ ပြောစကားအရ အခု သူ ရန်ကုန် ပင်မတက္ကသိုလ်မှာ
နောက်ဆုံးနှစ် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကြီး ဖြစ်နေပြီတဲ့။

ဘွဲ့ရခါနီး ရန်ကုန်သားကြီး ‘မောင်မောင်’ က ဆယ်တန်းမှ မအောင်
သေးတဲ့ ၊ အောင်ဖို့ လဲ မကြိုးစားတော့တဲ့ မြို့ငယ်ကလေးတစ်ခုက ‘ခခ’
ဆိုတဲ့ ‘သာမန်သူ’ ကလေးကို ပစ်သွားတာ မဆန်းပါဘူး။

ခခ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ လမ်းဘေး အအေးဆိုင်ကလေးတစ်ခု
က ခွေးခြေမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။

"ကြံရည်တစ်ခွက်ပေးပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ၊ ခဏလေး စောင့်ပါ"

"ရတယ်.. ရတယ်"

ခခ မျက်နှာကလေးက နေပူရှိန်ထိကာ နွမ်းနေရသည်။ ။

သင်တန်းခတွေ့က တစ်ဆိုင်နှင့်တစ်ဆိုင် မတူ။ တစ်ဆိုင်တည်းမှာ ပ
င် ဂျပန်ကိစ္စ ယူမှာ လား.. အင်္ဂလန်ကိစ္စ ယူမှာ လားလို့ မေးတာ ရှိသေး
သည်။ ။ ဆံပင်ကောက်၊ ညှပ်၊ ထုံး၊ မျက်နှာလိမ်း၊ မျက်နှာပေါင်းတင်
အားလုံးအတွက် အနည်းဆုံး ဆိုင်မှ ဈေးက နှစ်ထောင့်ငါးရာ။

သုံးထောင်၊ သုံးထောင့်ငါးရာ၊ လေးထောင်၊ ငါးထောင် စသည် ဖြင့်
ဆိုင်ကိုလိုက်ပြီး ဈေးနှုန်းတွေကလည်း ကွာခြားသည်။ ။

ခခ စဉ်းစားရမည်။

ဟိုမှာ ဆိုင် ပြန်ဖွင့်ဖို့ အတွက် အရင်းအနှီးကလည်း ချန်ရဦးမည်။ ခ
ခ ဈေးသိပ်ကြီးသောဆိုင်မှာ မတတ်နိုင်ပါ။

ဈေးတော်သော ဆိုင်တွေထဲကပဲ တစ်ခုခု သင့်တော်ရာ ရွေးရမည်။
ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး ကောင်း မကောင်းလည်း ကြည့်မှ။ ။ ခခက ကို
ယ့်အပေါ် မဟုတ်ဘူး ထင်လျှင် လွှတ်ခနဲ ပြောတတ်တာနှင့် မလွယ်။

လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးလည်း

ကြည့်ရမည်။

ခခတစ်ယောက်တည်း သွားရလာရမှာ ...။

"အစ်မ.. ကြံရည်"

ခခက ကြံရည်ဖန်ခွက်ကို လှမ်းယူကာ မသောက်ဖြစ်သေးဘဲ ငေးနေမိသည်။ ။ ခခ ထိုင်နေသော ကြံရည်ဆိုင်က မဂိုလမ်းထဲက ဆေးခန်းတစ်ခန်းရှေ့မှာ ရပ်ထားသော လက်တွန်းလှည်း ကြံရည်ဆိုင်ကလေးပါ...။

ခခက မျက်စိနောက်လောက်အောင် ပျားပန်း ခပ်နေသောလူတွေကို ငေးမောကြည့်ရင်း ကြံရည်သောက်ဖို့ မေ့နေရ၏။

"ဟင်"

လက်ထဲက ကြံရည်ဖန်ခွက် လွတ်ကျမတတ် စိတ်လှုပ်ရှားသွားမိကာ ကြံရည် တချို့တောင်မှ ဖိတ်စဉ်ကျကုန်လေသည်။ ။ မမ ဆံပင်ရှည်တွေကို မျက်နှာတစ်ခြမ်း ကွယ်အောင် စောင်းချပစ်လိုက်ရသည်။ ။

မောင်မောင်...။

မောင်မောင်ပါလား။ ရန်ကုန်ရောက်တာမှ တစ်ရက်နှင့် တစ်မနက်ခင်းပဲ ရှိသေးသည်။ သူနှင့် ကြုံရပြီ။

ရင်တွေလှုပ်ရှားကာ နှလုံးခုန်သံက တဒုတ်ဒုတ် ဆူညံလာမိသည်။ ။ သူနှင့်ပတ်သက်ပြီး ခုထိ ရင်ခုန်ရဆဲအဓိပ္ပာယ်တော့ မဟုတ်ပေ။ သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့မိသူကို လူသစ်တစ်ယောက်နှင့် တွဲလျက် မြင်ရတာမို့ ခခ စိတ်မလှုပ်ရှားဘဲ နေနိုင်ပုံမလား။

ကြံရည်ကို ငုံ့သောက်လိုက်သည်။ ။

ရင်ပူက ဘယ်လိုမှ ငြိမ်းမသွား။ ခခ တမင် ကွယ်ထားသည် ဖြစ်လျက် ကြားကပင် စွေစောင်းကာ ခိုးကြည့်လိုက်မိပြန်၏။

"ဟာ"

ဒုက္ခပါပဲ...။

မောင်မောင်နှင့် သူ့ဘေးက မိန်းကလေးက ဒီဘက်ကို လျှောက်လာနေသည် ။ ခခ စိတ်ရှုပ်သွားရ၏။ ကျောဘက်မှ ဖြတ်လျှောက်သွားလျှင် ကိစ္စမရှိ။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လာထိုင်လျှင်တော့ ဒုက္ခပါပဲ။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကြီး မောင်မောင်က အလျင်ကထက် အများကြီးပိုပြီး ကြည့်လို့ ကောင်းနေသည် ။ မောင်မောင်က အသားလည်း အစကတည်းက ခပ်ဖြူဖြူ။ အခုတော့ ပိုပြီး ဖြူဖွေးနေလိုက်တာ တရတ်လား မှတ်ရသည် ။

အရပ်ကြားကြား ရုပ်အင်္ကျီ အဖြူ အပြာ အရောင်ကို ဘောင်းဘီရှည်နှင့် ဝတ်ထားသည် ။ ဆံပင်ကလည်း ပုံဆန်းနေသည် ။ ဘေးက ကောင်မလေးက သူနှင့် မတန်လောက်အောင်ကို လှနေလိုက်တာ...။

တွေးရင်းက ခခစိတ်ထဲ ချဉ်တူးလာသည် ။ မုန်းလိုက်တာနော် နှစ်ယောက်စလုံးကို။

"ချစ်ချစ်.. ထိုင်"

နံဘေး နီးနီးကပ်ကပ်က မောင်မောင်အသံကြီး ကပ်ထွက်လာသည် ။ အို.. နားကြားပြင်း ကတ်လိုက်တာလေ။ ချစ်ချစ်တဲ့ ...။

"ကြံရည်နှစ်ခွက် ပေးပါ"

"ကိုကို.. ချစ်ချစ်အတွက် သံပရာသီး ညှစ်ထည့်ပေးဖို့ ပြောပေး"

ခခက နည်းနည်းစောင်းလိုက်သည် ။ အဝါရောင်ဝတ်ထားသော ကောင်မလေးကို ကျောခိုင်းအနေအထား ဖြစ်သွားရ၏။

"သံပရာရည် ညှစ်ပေးပါဗျာ"

"ရမယ်.. အစ်ကို ရမယ်"

ကိုကိုတစ်ဖြစ်လဲ မောင်မောင်က သံပရာရည်ညှစ်ဖို့ ဆိုင်ရှင်ကို ကိုယ့်ဘာသာ မပြောတတ်သည့် ကောင်မလေးကိုယ်စား ပြောပေးလေသည်။ ။

"ကိုကို ချစ်ချစ်တို့ အိမ်က ကားရောက်ပြီး စောင့်နေလိမ့်မယ်၊ ဒါပြီးရင် ပြန်ရအောင်"

"ပြန်လေ.. အချိန်ရပါသေးတယ်"

"ဟင့်အင်း အချိန်နားလေးကပ်ပြန်ပြီး ကိုကိုက ကားကို အရမ်းမောင်းတတ်တာ"

"ချစ်ချစ် ကြောက်ရင် ဖြည်းဖြည်းလေးပဲ မောင်းပါ့မယ်"

တိုးတိုးလေးတွေ ပြောနေကြပေမယ့် ကပ်နေတာမို့ ခခတစ်လုံးမကျန် ကြားနေရလေသည်။ ။

"ဒီနေ့ ဘယ်သူ လာကြိုမှာလဲ"

"ကိုစိုးသွင် လာကြိုမှာ၊ အဲဒါကြောင့် ပြောနေတာပေါ့"

"အဲဒီ ဘဲကြီးကို လာလာမကြိုခိုင်းပါနဲ့ ဆို၊ ချစ်ချစ်က မပြောဘူးလား"

"ချစ်ချစ် သဘောမှ မဟုတ်တာ၊ မာမီတို့က လွှတ်လိုက်ရင် ရောက်လာမှာပေါ့၊ ကိုကိုက ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ သူက ဒက်ဒီလုပ်ငန်းထဲမှာတော့ အလုပ်သမားပါ"

"အလုပ်သမားပေမယ့် ချစ်ချစ်ဒက်ဒီက အရမ်းအရေးပေးနေတာ၊ မ

န်နေဂျာကြီးဥစ္စာ၊ သာမန်မှ မဟုတ်တာ"

"အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ"

"မကြိုက်ဘူးပေါ့"

"အိုး.. မကြိုက်လဲ နေပေါ့၊ သိပ်သဝန်တိုတာပဲ၊ ချစ်ချစ်ဖြင့် ဘာမှ မလုပ်ရသေးဘူး၊ အဲလို လိုက်လိုက်ပြောနေတာ သိပ်စိတ်ကုန်တယ် သိလား"

မောင်မောင် အသံပိတ်သွားသည် ။ ခခက ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက ကျပ်တန်နှစ်ရွက်ထုတ်ကာ ဖန်ခွက်နှင့်အတူ လှမ်းပေးလိုက်၏။ ထိုင်ရာမှ ထရပ်ပြီး ဖျတ်ခနဲ သူတို့ နှစ်ယောက်ဘက်ကို လှည့်လိုက်သည် ။

မောင်မောင့်ကို ခခ ဦးတည်ပြီး ကြည့်လိုက်၏။

"ဟာ..."

မောင်မောင် အသံထွက်အောင်ပင် အံ့သြသွားလေသည် ။ ခခကို ရန်ကုန်မှာ ရှိနေမှန်း သိမထားဘဲ ရုတ်တရက် အနီးကပ်ကြီး တွေ့လိုက်ရတော့ သူ သိပ်လန့်သွားမှာ ပေါ့လေ။

ခခက ထွက်ရခက်နေသော ခုံကို အမ၊မှာ သူက ဝင်မ၊ပေးသည် ။ မောင်မောင့်မျက်နှာကို ခံစားချက်ကင်းစွာ တစ်ခဏတော့ စိုက်ကြည့်မိသည် ။

ခခမျက်နှာ ဒီလောက် ငြိမ်သက်နေသောကြောင့် စောစောကတည်းက သူရောက်နေတာကို သိနှင့်သည် ဆိုတာ မောင်မောင် ရိပ်မိမှာ ပါ။

ခခက သူဖယ်ပေးသော နေရာမှ အပြင်သို့ ထွက်လိုက်သည် ။ မောင်မောင် မျက်နှာတွေပျက်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည် ။

မောင်မောင် ရန်ကုန်ပြောင်းသွားပြီး ငါးလ ခြောက်လအကြာမှာ သတင်းတွေ သိုးသိုးသန့်သန့် ပြန်ကြားရတာမို့ မောင်မောင်ထံ သံသယတွေလွှမ်းနေသော စာတစ်စောင် ရေးခဲ့သည်။

"ဟိုလူ ဒီလူပြောတဲ့ စကားတွေ ယုံစားပြီး မယုံသင်္ကာစာတွေ ရေးတာတွေ မောင်မောင် စိတ်ပျက်တယ်ကွာ၊ ဒီလောက် မယုံမကြည်စိတ်တွေ များ နေရင် လမ်းခွဲလိုက်ရင် ကောင်းမယ်"

သည် လို စာပြန်လာသည်။

သူ့စာက အရှည်ကြီးပဲလေ။ တမင်ကို အပြစ်လုပ်ပစ်တာပါ။ ချစ်လို့ စိုးရိမ်တကြီး ရှိရတာကိုပဲ သူက သူ့ကို စော်ကားသလို လမ်းလွှဲပစ်သည်။

ဝဋ်လည်နေပြီလား မောင်မောင်ရေ..။

ခခ ပြတ်လှပါပြီ၊ စိတ်ထဲ ဘယ်လိုမှ မနေတော့ပါဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကြိုးဝါးထားခဲ့ပေမယ့် ခုတော့ ဘယ်ကနေ ဘယ်ကို လျှောက်ထွက်လာမှန်းမသိ။ ခေါင်းကြီးငုံ့ကာ ခြေဦးတည့်ရာကို စွတ်ရွတ် လျှောက်လာခဲ့မိသည်။

စိတ်အနည်းအကျဉ်း ရှင်းလင်းဖြေသာသွားမှ ကိုယ့်ဘာသာ သတိထားမိတော့ ဘယ်ကို ရောက်နေမှန်းမသိတော့ပေ။ ဘာကားစီးရမည်ဆိုတာကိုလည်း မသိ။ မျက်စိလည်နေပြီ။ လောလောဆယ် ရောက်နေသော လမ်းကိုလည်း ဘာလမ်းမကြီးမှန်း မသိ။

ခခ ချေးတွေပြန်ကာ မျက်နှာကို တတ်နိုင်သမျှ ရှုံ့မဲ့ပြီး ခြေစုံရပ်ပစ်လိုက်သည်။

"စိတ်ညစ်လိုက်တာ.. ယာဉ်ထိန်းရဲတစ်ယောက်ယောက်ကို မေးရင်

တော့ ရမယ်"

ခခက ဟိုဘက်သည် ဘက် မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ ဘာမှ မဆုံးဖြတ်နိုင်သေးခင် ခခ ရပ်နေရာနံဘေးကို ကားတစ်စီး ခပ်ဖြည်းဖြည်း ထိုးဆိုက်လာတာမို့ ခခ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဟင်.. ဒါ.. ဟိုတစ်နေ့က အစ်ကိုကြီးနဲ့ ပြိုင်တဲ့ ကားပဲ။ ခခက ကားကို မှတ်မိကာ မောင်းသူနေရာမှ ဆင်းလာသော အမျိုးသားကို အကဲခတ်ကြည့်မိ၏။

မျက်မှန်နက်တပ်ကာ နိုင်ငံခြားသား ရှုံးအောင် ပတ်စား ကြော့မော့နေသူက ခခထံကိုပဲ ဦးတည်ကာ လျှောက် လာလေသည်။

ခခက ထိုသူ အနားလာရပ်တာမို့ ရွေ့ခနဲ တစ်ဖက်ကို တိုးလိုက်မိ၏။

"မင်း ဟိုတစ်နေ့က တင်မွန်ကွန်း ကားပေါ်ပါလာတဲ့ ကောင်မလေး မဟုတ်လား"

"ဟုတ်.. ဟုတ်ကဲ့"

တင်မွန်ကွန်းကို ရန်ငြိုးရှိတာနှင့် ခခကို ကြုံတုန်း ရိုက်သွားမလို့ လားဟု တွေးက ခခက ပခုံးကလေးကျုံ့နေအောင် ကြောက်လန့်လန့် ဖြေသည်။

ထိုသူက မျက်မှန်ကို ချွတ်ကာ ဘောင်းဘီမှာ ပါသော ကွင်းကလေး တစ်ခု၌ ချိတ်လိုက်ရင်း..

"နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ"

"ခခ... ပါ"

"ခခ.. ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"တို့ နာမည် တင်ထိုက်တဲ့ .. မှတ်ထားပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့"

တင်ထိုက်က ကြောက်လန့်ဟန်ကလေးကြားက မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း၊ နှာတံလုံးလုံး၊ နှုတ်ခမ်းပါးကလေးနှင့် ချစ်စရာကောင်းနေသော ခခကို ပြုံးချိုချို ရယ်ပြလိုက်ရင်း...

"ခခ.. တို့ ကို မကြောက်နဲ့ နော်၊ တို့ က ခခကို ခင်ချင်လို့ ပါ"

"ရှင်"

"တင်မွန်ကွန်းနဲ့ ဘာတော်လဲ"

"ဟို.. အစ်ကိုကြီးတို့ အိမ်မှာ ခခက နေတာပါ"

"တင်မွန်ကွန်းတို့ အိမ်မှာ နေတာမဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့ နေတာလဲ"

"အစ်ကိုကြီးရဲ့ ညီမပါ"

"ဟာ.. မညာပါနဲ့ ၊ တင်မွန်ကွန်းမှာ စောမွန်ကွန်းဆိုတဲ့ ညီမတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်"

"ဟုတ်.. ဟုတ်ကဲ့၊ ခခ ညာတာမဟုတ်ပါဘူး၊ မမစောနဲ့ ခခက အရမ်းခင်ပါတယ်၊ ညီအစ်မလိုပါပဲ၊ ခခက ကောလင်းမြို့ကပါ၊ ရန်ကုန်မှာ အလှပြင်သင်တန်းတက်ဖို့ လာတာပါ၊ အစ်ကိုကြီးတို့ အိမ်မှာ နေပါတယ်"

"ဪ.. တို့ အကြောင်း တင်မွန်ကွန်းက ဘာပြောလဲ"

"ဘာမှ မပြောပါဘူး"

"တို့ ကို နောက်တွေ့လဲ ခေါ်နော်"

ခခက မျက်နှာကလေး တည်ကာ...

"အစ်ကိုကြီးက မကြိုက်ရင်တော့ ခခ ခေါ်လို့ မရဘူး၊ အစ်ကိုကြီးနဲ့ ကိုတင်ထိုက်က မပြေလည်ဘူးမဟုတ်လား"

"မပြေလည်တာကလဲ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ နောက်ပြောင်နေတာ ပါ၊ တို့ နဲ့ တင်မွန်ကွန်းက ညီအစ်ကိုတော်တယ်"

"ဟင်.. တကယ်လား"

"တကယ်ပေါ့၊ တင်မွန်ကွန်းတို့ စောစောတို့ အမေနဲ့ တို့ အမေက ညီ အစ်မအရင်း၊ တို့ အချင်းချင်း တစ်ဝမ်းပဲ ကွဲတယ်၊ တင်မွန်ကွန်းကို ခင် သလို တို့ ကိုလဲ ခင်ပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့"

"အခု.. ဘယ်သွားမလို့ လဲ"

"အိမ်ပြန်မလို့ ပါ"

"တို့ လိုက်ပို့မယ်လေ"

ခခက ခေါင်းကလေး ခါလိုက်သည်။ ။

ခခ.. ဒီလောက်တော့ မအ,ပါ။ ခုမှ စ,စကားပြောဖူးတာ၊ သူက အစ် ကိုကြီးနဲ့ ညီအစ်ကိုဆိုတိုင်း ခခက ယုံရမှာ လား။ အစ်ကိုကြီးကို ပြန်မေး ပြီးမှ ယုံသင့်လျှင် ယုံရမှာ ပေါ့။

"လာပါ"

"ဟင့်အင်း.. ခခ မြို့ထဲမှာ ကိစ္စ မပြီးသေးဘူး"

တင်ထိုက်က ပြုံးလိုက်သည် ။ ကောင်မလေး မယုံမရဲဖြစ်နေတာကို နားလည်သည် ။ သည် အမူအရာကလေးနဲ့ လဲ လှနေတာပဲမို့ တင်ထိုက် ခခကို စိုက်ကြည့်နေမိ၏။

"ခခ.. သွားတော့မယ်"

"ကောင်းပြီ.. ကောင်းပါပြီ၊ နောက်တွေ့ရင်တော့ ခေါ်နော်၊ တို့ လဲ ခေါ်မယ်၊ ဘယ်မှာ တွေ့တွေ့ လှမ်းခေါ်လိုက်မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ရော့.. ဒါ တို့ ရဲ့ လိပ်စာ၊ ဖုန်းနံပါတ်လဲ ပါတယ်၊ တစ်ခုခုဆိုရင် ဖုန်း ဆက်..၊ ပျင်းရင်လဲ ဆက်လို့ ရတယ်..၊ လာလည်ရင်လဲ ရတယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့"

ခခက တင်ထိုက်ထုတ်ပေးသော လိပ်စာကတ် လှလှကလေးကို ယူ လိုက်သည် ။ တင်ထိုက်က ကားပေါ်ကို ပြန်တက်ပြီး ထွက်သွားလေ သည် ။

ခခကို စကားရပ်ပြောဖို့ သူ တမင်တကာ ရပ်တာကိုးဟု ခခက ကား လေးကို ငေးမောကျန်ရစ်လေသည် ။

ခခ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ တင်မွန်ကွန်း ပြန်မလာသေး။ ခခ မျက်နှာ လေးက နှမ်းနယ်နေတာမို့..

"စုံစမ်းရတာ အဆင်မပြေဘူးလား သမီး"

"မပြေဘူးတော့လဲ မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်လေးရီ"

ဒေါ်လေး လုံခြုံ ကျစ်လျစ်စွာ အဝတ်လဲနေသော ခခကို နှစ်လိုစွာ
ငေးကြည့်နေမိသည်။ ။ ခခက ဘလောက်စံအင်္ကျီ တစ်ပတ်နွမ်းလေးကို
လဲလှယ်အပြီးမှာ မှန်တင်ခုံက ကုလားထိုင်ကလေးဆွဲပြီး ဒေါ်လေး ခုတ
င်နံဘေး လာထိုင်သည်။ ။

"ဈေးတွေ များ လို့ လား"

"ဈေးနှုန်းကတော့ တစ်ဆိုင်နဲ့ တစ်ဆိုင် မတူဘူး ဒေါ်လေး၊ ဈေးသိပ်
မများ တဲ့ ဆိုင်လဲ ရှိပါတယ်၊ ဈေး ခပ်နည်းနည်းဆိုင်တချို့ ကျတော့လဲ
အဆိုင်အပြင်အဆင် ဆိုင်ရှင်အပြင်အဆင်ကြည့်ပြီး ခခ သိပ်ဘဝင်မကျ
ဘူး၊ ခခက ပိုက်ဆံလဲ သိပ်မသုံးနိုင်၊ ပထမတန်းစား ဆိုင်မှာ လဲ သင်ချင်
ဖြစ်နေလို့ ဦးနှောက်ခြောက်နေတာပါ"

"အဲဒီဘက်ကကျတော့ ဒေါ်လေးလဲ အသိအကျွမ်းမရှိတော့ မကူနိုင်
ဘူးကွယ်.. ခက်တာပဲ၊ သမီးအစ်ကို လာရင် မေးကြည့်ပါလား၊ အသိရှိသ
လား ဆိုတာ"

"အစ်ကိုကြီးက ယောက်ျားဆိုတော့ အသိရှိမယ် မထင်ဘူး ဒေါ်လေး
ရဲ့ "

"ဒီကောင်က တော်တော်စုံတယ် သမီးရဲ့ ၊ မိစောက စွာပေမယ့် ခပ်
အေးအေးနေတာ၊ မွန်ကွန်းက ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ် သူသိတာချည်းပဲ"

"စကားမစပ် မေးရဦးမယ် ဒေါ်လေး၊ မမစောကိုကျတော့
မိစောခေါ်ပြီး အစ်ကိုကြီးကို ဘာလို့ ရှေ့ဘက်စာလုံး မခေါ်တာလဲ၊ တင်
မွန် ခေါ်ရင်တောင် မွန်ကွန်းဆိုတာထက် ခေါ်ရ လွယ်သေးတယ်နော်"

"မွန်ကွန်းက ‘တင်’ ဆိုတဲ့ စာလုံးကို မကြိုက်လို့ တဲ့ ကွယ်"

"သြော်"

ခခက ဘာကြောင့်မှန်းတော့ ထပ်မမေးဖြစ်တော့ပါ။
စကားပြောရင်းကပင် ကားကောင်းကြီးရပ်ကာ စကားပြောသူကို သတိ
ရမိလိုက်တာမို့...

"ဒေါ်လေးရီ..."

"ဟေ"

"ခခကို မြို့ထဲမှာ လူတစ်ယောက်က နှုတ်ဆက်တယ်၊ တင်ထိုက်တဲ့
"

"ဟင်.. တင်ထိုက်"

"ဟုတ်ကဲ့.. သူက အစ်ကိုကြီးနဲ့ တစ်ဝမ်းပဲ ကွဲတယ်လို့ ပြောတယ်၊
ဟုတ်လားဟင် ဒေါ်လေး"

"အေး ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်အဆက်အဆံတော့ မ
ရှိဘူး၊ နေပါဦး.. တင်ထိုက်က သမီးကို ဘယ်လိုဆက်စပ်ပြီး သိတာလဲ"

"မနေ့က ဘူတာက အပြန်ကတည်းက သူတို့ ကားနဲ့ ကြုံပါတယ်၊
ကြည့်ရတာ သိပ်အဆင်တော့ မပြေဘူး ဒေါ်လေး၊ ရန်ဖြစ်ကြမလိပဲ၊ ခခ
တောင် လန့်သွားသေးတယ်၊ အစ်ကိုကြီးကားပေါ်မှာ ခခကို သူတွေ့ဖူး
သွားလို့ ဒီနေ့ လာနှုတ်ဆက်တာတဲ့ "

"အေး.. ဟုတ်တယ်၊ မွန်ကွန်းနဲ့ မတည့်ဘူး၊ ဆွေရေးမျိုးရေး
ကိစ္စပေါ့ကွယ်၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် သူတို့ အမေက အမွေတွေ
အကုန်သိမ်းထားတဲ့ သဘောပဲ၊ သိပ်ချမ်းသာတယ်လေ၊ မွန်ကွန်းတို့ အ
မေရှိကတည်းက အမှုတောင် ဖြစ်သေးတယ်၊ ခုထိ မပြီးပြတ်သေးဘူး
ဆိုပါတော့"

"ဪ"

"မွန်ကွန်းကလဲ ဒီမောင်နှမတွေကို ကြည့်မရဘူး၊ သူတို့ မိသားစုက
လဲ အရေးမလုပ်ဘူးပေါ့ကွယ်၊ သွေးအရင်းကြီးတွေပါ"

"ဒေါ်လေးက အစ်ကိုကြီးတို့ အဖေဘက်ကပေါ့နော်"

"ဪ.. ဒေါ်လေးရဲ့ အစ်ကိုပေါ့"

"အဲဒီ ကိုတင်ထိုက်က ခခကို အတင်းအိမ်လိုက်ပို့မယ် လုပ်နေလို့ ခ
ခ မနည်းငြင်းရတယ် ဒေါ်လေး"

ဒေါ်လေး သက်ပြင်းချရင်း...

"တင်ထိုက်တို့ ကတော့ မိဘက ပိုက်ဆံရှိပြီး မဆုံးမထားလို့ လွတ်ချ
င်တိုင်း လွတ်နေတဲ့ ကောင်လေးတွေပဲ။ သူတို့ နဲ့ နောက်တစ်ခါတွေ့ရင်
မပတ်သက်ပါနဲ့ သမီးရယ်၊ လမ်းသရဲလေးတွေလိုပဲ၊ ဒေါ်လေးလဲ မျက်စိ
နဲ့ မတွေ့ဘူး"

"ဟုတ်ကဲ့.. ဒေါ်လေး"

"မိန်းကလေးတွေလဲ ထည်လဲတွဲတယ်၊ လူဆိုးကလေးတွေပါကွယ်"

"ဒေါ်လေးမပြောတောင် အဲဒီပုံက ပေါက်နေတာပဲ၊ ခခလဲ ခန့်မှန်းမိ
ပါတယ် ဒေါ်လေး"

ခခက ဒေါ်လေးမျက်နှာရိပ်ကို ကြည့်ကာ ထပ်မမေးတော့ပေ။

"ထမင်း ချက်တော့မယ်နော် ဒေါ်လေး"

"ဒေါ်လေး ချက်ထားလိုက်ပြီ၊ သမီးနားပါဦး၊ နေပူထဲက ပြန်လာတဲ့
ဥစ္စာ၊ ဟင်းက မနက်ကဟင်းပဲ၊ စားခါနီးမှ နွေးမှာ ပေါ့"

"ဒါဖြင့် ခခ တံမြက်စည်းလှည်းလိုက်ဦးမယ်၊ မနက်က လှည်းမသွား"

ရဘူး"

"တော်ကြာမှ လှည်းပါ"

"အိပ်ရာပေါ် လှည်းပြီး နားလိုက်ရင် ခေါင်းထဲ သွေးရောက်သွားမှာ ဒေါ်လေးရဲ့ ၊ ခခ ဒီမှာ သိပ်အလုပ် နည်းပါတယ်၊ လှည်းလိုက်မယ်နော် ဒေါ်လေး"

"အေးလေ၊ လှည်းချင်လဲ လှည်းပါ"

ခခထွက်သွားတာကို ဒေါ်လေးရီက ပီတိနှင့်ငေးကာ ကျန်ခဲ့သည် ။ မိစော ပြောလည်း ပြောစရာ။ တော်တော်အလိုက်တသိ အလုပ်လုပ်သည့် ကောင်မလေး။ အငြိမ်နေတတ်ပုံမရ။

"ဒေါ်လေး"

သူ့အကြောင်း စဉ်းစားနေတုန်းပင် ခခ ခေါင်းကလေးက လှေကားမှ ပေါ်လာကာ...

"အစ်ကိုကြီးအခန်းထဲ ဝင်လှည်းလို့ ရလားဟင် ဒေါ်လေး"

"ရပါတယ်၊ ဒေါ်လေးလဲ ဝင်နေကျပါ၊ သူလဲ တံခါးပိတ်လေ့ မရှိပါဘူး"

"ခုလဲ ဟင်းလင်းပဲ ဖွင့်ထားတယ် ဒေါ်လေး၊ ခခ ဝင်မယ်နော်"

"အေး..အေး"

ခခက လှစ်ခနဲ ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည် ။

ဟိုမှာ ဆို ဒီအချိန်သည် ယောက်မ ပြန်ရောက်ချိန်ဖြစ်သည် ။ သူပြန်ရောက်လျှင် ခခ တော်တော်စိတ်ညစ်ရသည် ။ သူ့ထမင်းချိုင့်ကို မဆေးခင် သူ့အဆာပြေစားဖို့ လက်ဖက်သုပ်ပေးရတာတို့ ၊ ထမင်းသုပ်ပေးရ

တာတို့ ရှိသည် ။

တစ်ခါတစ်ရံ လေချိုနှင့် ညာခိုင်းတတ်သည် ။ တစ်ခါတစ်ရံ လေပြင်းနှင့် ဟောက်တတ်ပြန်သည် ။

အပြင်က ပြန်လာတာမို့ မောလာတာကို အကြောင်းပြပြီး အိမ်မှာ ရှိသမျှတွေကို တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခု ပြဿနာလုပ် အပြစ်ရှာသည် ။ ခခ အားနေတာကိုပင် သူက မရှုဆိတ်သလိုမျိုးပါ။

"ဒီအရွယ်မိန်းကလေးဆိုတာ အအားပေးထားရင် စိတ်လေတယ်၊ ခခ ကျောင်းစာလဲမရှိတော့ တစ်ခုခု ရှာကြံခိုင်းထားမှ ဖြစ်မယ်"

ကိုကိုကို ပြောနေတာ ခခ အမှတ်မထင် ကြားခဲ့ရသည် ။ ကိုကိုကလည်း တစ်ဦးတည်းသော ညီမကို ပူပန်စောင့်ရှောက်ဖော်ရသည့် ချစ်ဇနီးဟု သွားတဖြုဖြု သဘောကျနေတော့တာပါပဲ။

အလုပ်များ တာကို ခခ ခံနိုင်သည် ။ နားပူရတာ စိတ်ညစ်ရတာကိုတော့ သည်းမခံနိုင်ပေ။

ခခ မရှိလျှင် ဘယ်လောက် ကသီကြမလဲဆိုတာ တွေးကြည့်ဖို့ တောင် မလို။ ရန်ကုန်လာဖို့ ကိစ္စကို ယောက်မက အတင်းဖျက်သည် ။ ခခ ဇွတ်အတိုက်အခံလုပ်ကာ ထွက်လာတာပါ။

ခခဘဝ တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်းကိုလည်း ခခ ရှာရမည်။ ပြီးတော့ ခခကို ပြဿနာရှာသော ယောက်မ ခခ မရှိမှ ခခ တန်ဖိုးကို သိလာစေချင်တာလည်း ပါသည် ။ ခခ လုပ်ရတာကို သူ မမြင်၊ ခခကို ကျွေးထားရသည် ဆိုတာကိုပဲ ထပ်ကာတလဲ ဖော်ကျူးသည် ။

"ဟင်း"

ခခ သက်ပြင်းချကာ တင်မွန်ကွန်းအခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့၏။ အိမ်ရှေ့ခ

နံးက လှည်းပြီးသွားပြီမို့ ဂေါ်ပြားကလေးနှင့် သယ်လာသော အမှိုက်ပုံး
ထဲ အလျင် သွားပစ်နှင့်ဖို့ အခန်းထဲက ပြန်လှည့် ထွက်လိုက်၏။

"ဟယ်"

အခန်းပြင်က လှမ်းကြည့်လျှင် မမြင်နိုင်။ အတွင်းဘက်ကမှ မြင်နိုင်
သော စားပွဲငယ်ကလေး တစ်ခုပေါ်မှာ ဓာတ်ပုံကြီးတစ်ခု ထောင်ထား
လေသည် ။

ခခက ဂေါ်ပြားတစ်ဖက် တံမြက်စည်း တစ်ဖက် ကိုင်ရင်း ဓာတ်ပုံကို
ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်။ လှလိုက်တာ မပြောပါနဲ့
တော့။

"ဪ.. ဓာတ်ပုံမှ မဟုတ်ဘဲ၊ မဂ္ဂဇင်းမျက်နှာဖုံးကို ဖြတ်ပြီး ဓာတ်ပုံ
သွင်းထားတာကိုး.."

ခခက နှုတ်မှ ထုတ်ပြီး ရေရွတ်ပြောမိသည် ။

မိန်းကလေးက ခခတို့ ထက်တော့ အသက်ကြီးနိုင်သည် ။ ပြင်ဆင်
ထားတာမို့ ရုပ်ရင့်နေတာလားတော့ မသိ။ မျက်နှာလေးက အရုပ်က
လေးလို လှသည် ။

အစ်ကိုကြီး ရည်းစားများ လား။

အတွေးနှင့် ခခက ခါးကလေး ပြန်မတ်လိုက်၏။

"အား"

လန့်ပြီး အော်လိုက်မိသည် ။

"ဘာအော်တာလဲ"

"ဟို.. အစ်ကိုကြီးက တိတ်တိတ်ကြီး ရပ်နေတာကိုး"

"မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ ကြည့်နေတာ"

"ခခ.. ပုံလေးလှလို့ ကြည့်နေတာ"

"အေးပါ.. မြင်ပါတယ်"

"အစ်ကိုကြီး ကားသံလဲ မကြားရဘူး"

"ဘယ်ကြားရမလဲ၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းကတည်းက စပြီး
တွန်းလာတာကိုး"

"ဟင်.. အစ်ကိုကြီး ကားကလဲ"

"ငါရယ်.. ရဲအောင်ရယ် တွန်းလာရတယ်"

မျက်နှာရှုံ့ကာ အိုက်စပ်ဟန်နှင့် ရှုပ်အင်္ကျီအပေါ်ကြယ်သီးတချို့ကို
ဖြုတ်ရင်း ပြောသောလေသံက တရင်းတနှီးမို့ ခခ ကျေနပ်
ဘဝင်ကျသွားရသည်။ ။

"အားရင် တစ်ခုခုလုပ်ပေးပါလား ခခ"

"ဘာလဲ အစ်ကိုကြီး၊ အားပါတယ်"

"အိမ်မှာ ဘာလီရည်ပုလင်းရှိတယ်၊ ဖျော်ပေးပါလာဟာ..၊ ရဲအောင်
ကိုလဲ တိုက်ချင်လို့ "

"ဟုတ်ကဲ့.. အစ်ကိုကြီး"

"ခခလဲ သောက်နေင်"

"ဟုတ်ကဲ့"

ခခက အပြီးနှင့် လှစ်ခနဲ ထွက်သွားသည်။ ။ တင်မွန်ကွန်းက နှုတ်ခ
မ်းစေ့ရင်း ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်လိုက်မိသည်။ ။ ဟန်မလုပ်တတ် အားမ

နာတတ်တာကလေးက တင်မွန်ကွန်းနှင့် သဘောသဘာဝချင်း ဆင်နေ
တာမို့ ခခကိုနည်းနည်း ပိုပြီး ရင်းနှီးသွားရသည်။ ။

သူ.. မြတ်မြတ်ပုံကို ကြည့်နေတာကိုး။

တင်မွန်ကွန်းက ရုပ်အင်္ကျီချွတ်ရင်းက မြတ်မြတ်ပုံကို မမှတ်မသုန်
ကြည့်နေမိသည်။ ။

နာမည်ရင်းက မြင့်မြတ်ခင်။ တကယ့်ကို မြင့်မြင့်မြတ်မြတ် အသိုင်း
အဝိုင်းထဲက ဆင်းသက်လာသော မိန်းမလှကလေးပါပဲ။ မဂ္ဂဇင်းမျက်နှာ
ဖုံးမှာ ပါသော မိန်းကလေးတစ်ဦးကို စွဲလမ်းကာ မျက်နှာဖုံးတစ်ခုလုံးကို
ဆုတ်ယူလျက် မှန်ပေါင်နှင့် တရိုတသေ ကိုးကွယ်စွဲလမ်းမိတာကို
တစ်ခါတစ်ရံတော့ ရှက်သည်။ ။

သူ့အသက်အရွယ်နှင့် သည် လုပ်ရပ်မျိုးက လုံးဝမအပ်စပ်ပါ။
မြတ်မြတ်ဆိုတာက အလွန်ဆုံးရှိမှ နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်လောက် ရှိမှာ ပေါ့။
အရွယ်ကွာလွန်းသည် မဟုတ်ပေမယ့် အခြေအနေနှင့် သဘောသဘာဝ
က ကွာသည်။ ။

မြတ်မြတ်ကို တင်မွန်ကွန်း ချစ်သည်။ ။ လှတာကလေးကို စွဲလမ်းပြီး
ချစ်နေမိခြင်းပါပဲ။ သူမေးတော့ ရင်ထဲကအတိုင်း ‘လှလို့ ချစ်တာပေါ့ မြ
တ်မြတ်’ ဟု ဖြေမိသောအခါ မြတ်မြတ်က ပန်းလှုပ်ကာ မထိတထိ မကြ
ည်တကြည် ရယ်သည်။ ။

မျက်စိ ပင့်ကာ လူကိုကြည့်တတ်သော၊ နှုတ်ခမ်းကလေးကိုက်ကာ
မျက်စောင်းရွယ်တတ်သော၊ လက်မူလက်ရာများ စွာနှင့် စကားပြောတ
တ်သော မြင့်မြတ်ခင်နှင့်ကျမှ တင်မွန်ကွန်းတစ်ယောက်
လေသံမာကျောကျောကို ပုံစံပြင်ရသည်။ ။

မြတ်မြတ်ကိုတော့ ဘယ်သွားဘုကျလို့ ရမလဲ။ ကိုယ့်ကို ချစ်စေချင် နေမိတာမို့ စိတ်ပျက်သွားဖို့ ဘယ်လိုမှ မလုပ်ဝံ့။

သို့ပေမယ့် မြတ်မြတ်က သူ့ကို ကြိုးရှည်နှင့် လှန်ထားမှန်း တင်မွန် ကွန်း သိပါသည် ။ ဒါထက် တင်ထိုက်နှင့် အမွေဆိုင်ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲမို့ ဒီလို ကြိုးရှည်ရှည် လှန်ထားတာမှန်းကို ပိုပြီး သိနားလည်သည် ။

သည် မျှ အခြေအနေလောက်နှင့်တော့ မြတ်မြတ်က စိတ်ကူးထဲ ဘယ်ထည့်လိမ့်မလဲ။ ဒါကို သေသေချာချာနားလည်နေလျက်နှင့် မြတ်မြတ် အချစ်ကို ခုရလျှင် ခုလိုချင်သည် ။

"အစ်ကိုကြီး.. ဘာလီရည် ရပြီ"

အသံကလေး ကြားရမှ တင်မွန်ကွန်းက နေရာမှ ရွှေ့ဖြစ်သည် ။

"ရဲအောင်ကို အိမ်ပေါ် ခေါ်လိုက်ပါဦး"

"ရောက်နေပြီ အစ်ကိုကြီး၊ ကိုရဲအောင်ပေးတဲ့ ရေခဲတုံးနဲ့ ပဲ ဖျော် တောင်ပြီးနေပြီ ဥစ္စာ"

"အေး.. အေး"

တင်မွန်ကွန်းက စွပ်ကျယ်အင်္ကျီချိုင်းပြတ်နှင့်ပင် အပြင်ဘက် ထွက် ခဲ့သည် ။ ခခကလည်း ဖန်ခွက်ကလေးကို လက်က ကိုင်သောက်ရင်း မယောင်မလည် ပါလာ၏။

"ခခ ကိစ္စ ဘယ်လိုလဲ"

"မဆုံးဖြတ်ရသေးဘူး အစ်ကိုကြီး၊ ဆိုင်တော့ တော်တော်နဲ့ခွဲပါတယ် ၊ အစ်ကိုကြီးကို မေးချင်လို့ ၊ အစ်ကိုကြီးမှာ ဒီလိုဆိုင်မျိုး အသိမိတ်ဆွေ မရှိဘူးလား ဟင်"

"ဟာ.. ဘယ်ရှိမလဲဟ"

"ဘာလဲ"

ရဲအောင်က မျက်ခုံးပင့်ကာ ဝင်မေးသည်။

"ခခ အလှပြင်သင်တန်း တက်ချင်လို့ ပါ ကိုရဲအောင်"

"ဘာလုပ်ဖို့ လဲ၊ မိန်းမဆိုတာ မွေးကတည်းက အလှပြင်တတ်ပြီး သား ထွက်လာတာ၊ ဘယ်သူမှ သင်ပေးစရာ မလိုပါဘူးဟ"

"အို.. ခခပြောတာက စီးပွားဖြစ် ဆိုင်ပြန်ဖွင့်ဖို့ စနစ်တကျ တတ်ချင်တာကို ပြောတာ"

"ဪ... နင့်မြို့မှာ ပြန်ဖွင့်မှာ လား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"အခု ဘာ လိုအပ်လို့ လဲ"

"ဘယ်ဆိုင်မှာ တက်ရမလဲ။ ဒီနေ့ တစ်နေ့လယ်လုံး လိုက်စုံစမ်းတာ သိပ်အဆင်မပြေလို့ ကိုရဲအောင်ရဲ့ ၊ ဆိုင်တိုင်းမှာ တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုတော့ မပြေလည်တာ ရှိနေတယ်၊ ဝေးတာနဲ့ ဈေးကြီးတာနဲ့ ၊ ဆက်ဆံရေး သိပ်မကြိုက်တာနဲ့ ၊ သူတို့ ကိုယ်တိုင် တတ်ပါတယ်လို့ တောင် ကိုယ်က မယုံချင်လောက်အောင် ဖြစ်ရတဲ့ ဆိုင်မျိုးလဲ ပါသေးတယ်"

"ချေးများ နေလို့ တော့ အလုပ်မဖြစ်ဘူး"

တင်မွန်ကွန်းက တစ်ခွန်း ဝင်ပြောလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်ဟ၊ ချေးတော့ သိပ်မထူနဲ့ ၊ ငါ့မှာ သိတဲ့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှိတယ်၊ ငါက ဓာတ်ပုံသမားပဲ၊ သူတို့ ဆိုင်နဲ့ ပေါင်းထားတယ်ပေါ့ဟာ၊ အဲဒီမှာ ဓာတ်ပုံရိုက်စရာရှိရင် ငါ့ကိုပဲ ခေါ်တယ်၊ မဂ္ဂဇင်းမျက်နှာဖုံးတွေ ဘာ

တွေရိုက်ဖို့ သူတို့ ဆိုင်လာပြင်ရင် ငါရိုက်ပေးဖြစ်တာ များ တယ်"

"ဟုတ်လား၊ ဘယ်မှာ လဲ ဟင်"

"မြို့ထဲမှာ ပဲ၊ (...) လမ်းမှာ "

"သင်တန်းကြေးက ဘယ်လောက်လဲ ဟင်"

"သင်တန်းကြေးတော့ ငါဘယ်သိမလဲ"

"ဒါဖြင့် ခခကို အဲဒီဆိုင် ပြပေးပါလားဟင် လိုက်ပို့ပေးပါလားဟင်၊ ခခ အစိမ်းသက်သက် တက်ရမှာ ထက် ကိုရဲအောင်ညီမဆိုရင် နည်းနည်းတော့ ကောင်းတာပေါ့"

"အမယ်.. ငါ့မှာ ညီမမှ မရှိတာ၊ နင်က ငါ့ညီမမှ မဟုတ်ဘဲ"

"ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို ပြောပေးပေါ့"

ပြောလိုက်ပုံကလေးက စူပုပ်ပုပ်နှင့် ကလေးတစ်ယောက်နှင့် တူသွားတာမို့ ရဲအောင်က အသံထွက်အောင် ရယ်မောရင်း...

"သူတို့ ဆိုင်က မဆိုးပါဘူး၊ ပြင်ဆင်ထားတာတွေလဲ ငါမြင်နေရတာ ပဲ၊ တော်ပါတယ်၊ ဆံပင်အညှပ်အကောက်တော့ ကောင်း မကောင်း ငါ နားမလည်ဘူး၊ မျက်နှာပြင်တာတော့ လှတယ်"

"ဒါဖြင့် ပြောပေးပါ ကိုရဲအောင်ရယ်"

"ဒါပေမဲ့ ငါတစ်ခုတော့ ကြိုပြောမယ်၊ နင်ကြိုက်မှ တက်၊ မကြိုက်ရင် မတက်နဲ့ "

"ဟုတ်ကဲ့"

"သူတို့ ဆိုင်က ဆက်ဆံရေးက နည်းနည်းကျဲတယ်နော်၊ အပေါ်က လူနဲ့ အောက်ကလူကို နှစ်မျိုးခွဲပြီး ဆက်ဆံတတ်တဲ့ သူမျိုးတွေပဲ၊ ညီအ

စံမနှစ်ယောက် ဆိုင်ရှင် အငယ်မက ပိုပြီး အပေါက်ဆိုးသေးတယ်"

"ဟင်"

ခခ ဝိုင်းသွားသည်။ ။

"သည်းညည်းခံပြီး ပညာရအောင် ယူနိုင်မယ် ဆိုရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့ဟာ"

ခခ နှုတ်ခမ်းကလေး ကိုက်ကာ စဉ်းစားသည်။ ။ ခခတို့ က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မှန်လို သဘောထား ပေါင်းတာ၊ မှန်ကြည့်သူ ပြီးပြလျှင် မှန်ထဲမှာ ပြန်ပြီးမှာ ပဲ။ မှန်ကြည့်သူက မဲ့ပြနေလျက် မှန်ကတော့ ဘယ်တော့မှ ပြန်ပြီးပြနေတတ်မှာ မဟုတ်ပေ။

ဒါ မှန်ရဲ့ အဆိုးလား.. မှန်ကြည့်သူ အဆိုးလား။ ယောက်မကို ဒီလိုပဲ ပြောခဲ့သည်။ ။

"ဒီမှာ .. မဲ့ပြတယ်ဆိုကတည်းက ပြန်မဲ့ပြတာ ခံနိုင်လို့ ဆိုတာ သိထား၊ ညည်း သိထားဖို့ က မှန်ဆိုတာကိုလဲ လူက တီထွင်ထားတာ၊ မှန်ဆိုတာ ဘာမှ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ပိုင်ခွင့် မရှိဘူး၊ အပြင်ကလူ ချယ်လှယ်သလို လိုက်လှုပ်ရှားရတယ်.. ဒါပဲ"

ယောက်မက အပေါ်စီးက အုပ်ပြီး စကား,စ ဖြတ်သွားသည်။ ။ ခခ အစ်ကိုကို ဒီအကြောင်းတွေ ပြန်ပြောလျှင် ယောက်မက မျက်ရည်ခံထိုးကာ ပြောင်ပင် ငြင်းကွယ်သည်။ ။

အို.. မတွေးတာ ကောင်းပါတယ်။

"သူစိမ်းနဲ့ ပေါင်းတာ သိပ်တော့ ကိုယ့်သဘောနဲ့ ချည်း ဖြစ်ချင်တိုင်း မဖြစ်ဘူးပေါ့ဟာ၊ ငါလဲ မင်းနဲ့ နည်းနည်း စိတ်ဓာတ်တူမယ်ထင်တယ် ခခ၊ ငါ့စိတ်ကလဲ ငါ့ကိုထိလာရင် ဘယ်တုန်းကမှ သည်းညည်းခံတတ်

တာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါပေမဲ့ ခုဟာကတော့ မင်းက ပညာလိုချင်တဲ့ သူပဲ"

"ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုကြီး"

"ပညာ ယူရမှာ ဆိုတော့ နေတတ်ဖို့ လိုတယ်၊ မင်းက ပေးချင်အောင် နေပြမှ လဲ ပညာကုန် ပေးမှာ ၊ ဒါ ဆိုင်တိုင်း ဒီလိုပဲ ဖြစ်မှာ ပဲ"

"ခခ နားလည်ပါတယ်"

"ကိုယ့်စိတ်နဲ့ မတွေ့တာတွေ ဆိုင်တိုင်းမှာ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခုတော့ ရှိမှာ ပဲ၊ မင်းက တတ်ချင်တဲ့ သူပဲ၊ ပညာကောင်းတဲ့ ဆိုင်ကို ရွေးပြီး သည်းခံ ပေါင်းသင့်တယ်လို့ ငါ ထင်တယ်လေ"

"ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုကြီး၊ ခခ သည်းခံပေါင်းမှာ ပါ၊ ကိုရဲအောင် ပြောပေးပါတော့နော်၊ ကိုရဲအောင် အားကိုးနဲ့ ဝင်ရမှာ ဆိုတော့ ဘာမှ အားကိုးစရာမရှိဘဲ ယောင်ချာချာ ဝင်ရတာထက်စာရင် အများကြီးတော်ပါတယ်"

"ငါလဲ အဲဒီဆိုင်မှာ နေရာရတဲ့ သူတော့ မဟုတ်ဘူး နော်၊ ဟိုဟာမတွေက စိတ်မထင်ရင် ငါ့ကို ပြန်နှုတ်တာပဲ၊ စီးပွားရေးဆိုတော့လဲ စိတ်ဆိုးတဲ့ အခါဆိုး မပြတ်အောင်တော့ သည်းခံနေရတာပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဒါဖြင့် ငါပြောပေးမယ်လေ၊ ဘယ်တော့ သွားမလဲ"

"ခခက အမြန်ဆုံးတက်၊ အမြန်ဆုံးတတ်ပြီး အမြန်ဆုံး ဆိုင်ပြန်ဖွင့်ချင်တာပါ"

"ဒါဖြင့် မနက်ဖြန် လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ"

"ကိုရဲအောင် အားလို့ လား"

"နင်က ငါ့လုပ်ငန်းကို အချိန်မရလောက်အောင် အကြီးအကျယ်ကြီး ထင်နေလို့ လား၊ ကချော်ကချွတ်ပါဟာ၊ ကင်မရာတစ်လုံးနဲ့ လမ်းလျှောက်နေရတာ၊ ငါ့ဆိုင်ဟာ ငါပဲ၊ ငါ့ဒီဇိုင်းထောက်နှစ်ဖက်ကို ဆိုင်တိုင်တွေ လို့ ယူဆလို့ ရတယ်"

"ခစ်..ခစ်"

ခခက ခေါင်းလေးမော့ကာ ရယ်လိုက်မိသည်။ ။

"မရယ်နဲ့ ၊ ထည့်ထားတဲ့ ဖလင်လိပ် မကုန်နိုင်လို့ ရှေ့ကပုံတွေ ကူးလို့ မရတာမျိုး ခဏခဏပဲ သိလား၊ ဖလင်တစ်လိပ်ကုန်အောင် စောင့်ပြီးမှ ကူးနိုင်တယ်၊ ဒီနေ့ရိုက် သန်ဘက်ခါလောက် လိုချင်တဲ့ သူတွေကျတော့ ငါတို့ နဲ့ ဘယ်ရိုက်မလဲဟာ"

"ဆိုင်ဖွင့်ထားပေါ့ ကိုရဲအောင်ရဲ့ "

"ကျွတ်"

တင်မွန်ကွန်းက စိတ်ပျက်ပုံနှင့် စုတ်သုတ်သည် ။
မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး ကြည့်ကာ..

"မင်းကတော့လေ ဘာမှ မသိဘဲ သိပ်ပြောတာပဲ၊ ငါ့လဲ S.E နဲ့ ကားလဲပါလားတဲ့ ၊ ရဲအောင်ကို ဆိုင်ဖွင့်တဲ့ ။ လိုသမျှပိုက်ဆံတွေ ဘယ်က ရမလဲ ဒါတွေကို မင်းက ကလေးကစားတဲ့ အလုပ်များမှတ်နေလား"

"ဟီး..ဟီး၊ ခခက မတွေးမိလို့ ပါ၊ ခခမှာ ပိုက်ဆံအများကြီးရှိရင် အစ်ကိုကြီးတို့ ကို ပေးပါတယ်"

"ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် စေတနာရှိရတာလဲ၊ တကယ်ပိုက်ဆံမရှိလို့ မဟုတ်လား"

"အဟင်း... မဟုတ်ပါဘူး ကိုရဲအောင်ရဲ့ ၊ အစ်ကိုကြီးရော အစ်ကိုကြီးသူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ကိုရော ခခက ကိုယ့်အစ်ကိုတွေလို ခင်လို့ ပါ"

"လျှာကလေးက အရိုးမရှိသလိုပဲ၊ ငါကလဲ မနက်ဖြန် လိုက်ပို့ပေးမှာပါ၊ သိပ်မဖားနဲ့ "

ရဲအောင်က ခခကို ညီမကလေးတစ်ယောက်လို ရင်းနှီးခင်မင်စိတ်နှင့် ပြုံးကြည့်နေမိသည် ။ ကောင်မလေး မျက်နှာက ကြည်လင်ကာ အပြစ်ကင်းနေတာကလေး ပေါ်လွင်သည် ။ စကားပြောလည်း ချိုသည် ။

တင်မွန်ကွန်းကို လှမ်းကြည့်မိသည် ။ ခခနှင့် ယှဉ်တွဲနောက်ပြောင်ချင်စိတ် ပေါ်လာပေမယ့် မှီခိုနေသူကလေးကို စာနာ လေးစားမှုနှင့် ဘာမှ မပြောဖြစ်တော့ပါ။

(၃)

စနေ၊ တနင်္ဂနွေမှာ ခခ သင်တန်း မရှိပါ။

ဒီနေ့လည်း စနေနေ့မို့ ခခ အားနေသည်။ မနက်မိုးလင်းကတည်းက ခေါင်းလျှော်ကာ ဆံပင်ကလေးဖြန့်ထားတာမို့ ခခ ဆံပင် မခြောက်တခြောက်ကလေးက ရှုန်သားဘလောက်စ်ကလေးမှာ ကပ်ကာ စိုတိုတိုကလေး ရှိနေသည်။

မနက် ဆယ်နာရီလောက်မှာ ဘာမှ လုပ်စရာမရှိဘဲ ခခ အားနေတာမို့ အပေါ်ထပ် စာရေးစားပွဲမှာ ထိုင်ကာ အစ်ကိုဖြစ်သူထံ စာရေးဖို့ စဉ်းစားနေမိသည်။

ဒေါ်လေးရီက ခြေထောက်နာ ကောင်းသွားပြီမို့ စက်ပြန်ချုပ်နိုင်နေပြီ။ ချုပ်ပြီးသား အင်္ကျီတွေကို ကြယ်သီးတပ်ကာ လက်ချုပ် လိုက်နေလေသည်။

"သမီး ဆံပင်က စိုနေပါလား၊ ခြောက်အောင် သုတ်ဦးလေ"

"အိုက်လဲ အိုက်လို့ ဒေါ်လေး၊ ခြောက်ခါလဲ နီးပါပြီ၊ ဒီလိုနေရတာ အေးလို့ နေလို့ ကောင်းတယ်"

"အအေးမိနေဦးမယ်"

"ရပါတယ် ဒေါ်လေး"

"ဘာတွေ ဖတ်နေရတာလဲ၊ သင်တန်းက ကျက်စာလဲ ပေးသလား"

"ကျက်တော့ မကျက်ရပါဘူး ဒေါ်လေး၊ ခခဘာသာ တချို့ဥစ္စာတွေ မှတ်ထားပြီး ပြန်ပြန် ဖတ်တာပါ။ အခုက ကိုကို့ဆီ စာရေးမလို့ ပါ"

"ဟုတ်ပါရဲ့ ၊ သမီးလာတာ သုံးပတ်ရှိတော့မယ်၊ အစ်ကိုဆီ ခုမှ ပဲ စာရေးတော့တယ်၊ ဟိုက စိတ်တွေဘာတွေ ပူနေဦးမယ်"

"ခခလဲ မိန်းမစကားပဲ နားဝင်တဲ့ ကိုကိုကို တမင်မရေးဘဲ နေမလို့ စိတ်ကူးတာ၊ တကယ်တမ်းကျတော့ ခခတို့ မှာ ဒီမောင်နှမ နှစ်ယောက်တည်းရှိတာ ဒေါ်လေးရဲ့ ၊ ဝမ်းကွဲတွေ ဘာတွေလဲရှိတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ခခတင်းမထားချင်ပါဘူး"

"အေးကွယ်.. ကိုယ်က အငယ်ပဲ"

"အငယ်ဆိုပြီး အမြဲ တရိုတသေနေတာပါပဲ ဒေါ်လေးရယ်၊ မမစောတို့ အခန်းချင်းကပ်နေတာ အသိဆုံးပါ။ ခုလဲ ခခ စာမရေးပါလားလို့ စိတ်ပူပြီး စာရေးဖော် မရပါဘူး၊ ကိုကို့ဆီမှာ ခခလိပ်စာ ရှိပါတယ်"

"အစ်ကိုနဲ့ နှမ ဘယ်တူမလဲကွယ်၊ မိန်းကလေးကတော့ ဗီဇကိုက နူးညံ့ကြင်နာတတ်တဲ့ အမျိုးပဲ"

"ခခ ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ မမစောဆီကိုတော့ စာထည့်ဖြစ်တယ်၊ ဒီမှာ ချောချောမောမော ရောက်နေပြီ၊ အဆင်ပြေတယ်ဆိုတာကို ပေါ့ ဒေါ်လေးရယ်၊ မမစောက ကိုကိုကို ပြောပြလို့ စိတ်အေးနေတာလဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ ပေါ့လေ"

"အေးကွယ်၊ ရေးလိုက်ပါ၊ အစစ ဘာမှ မပူဖို့ စိတ်ချဖို့ ထည့်ရေးလိုက်ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေး"

ခခက မနေ့က မြို့ထဲက ဝယ်လာသော စာရေးစက္ကူကတ်ကလေးကို အဖုံးဖွင့်ကာ ပထမဆုံး စာရွက်မှာ စပြီး ရေးလိုက်သည်။ ။

ကိုကို...

ခခ ရန်ကုန်ကို ချောချောမောမော ရောက်ပြီး မမစောတို့ အိမ်မှာ အဆင်ပြေပြေ နေ၊နေပါပြီ။ မမစော အဒေါ်နဲ့ မမစော အစ်ကိုနဲ့ ပဲ အိမ်မှာ ရှိတာဆိုတော့ ခခ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပဲ ရှိပါတယ်။ ဒေါ်လေးတို့ က သိပ်သဘောကောင်းပါတယ်။ ခခ သင်တန်းတက်ဖို့ ကိစ္စကို အစစ ကူညီကြပါတယ်။

ရောက်ခါစက ခခ သင်တန်းကိစ္စနဲ့ ရှုပ်နေလို့ စာမရေးဖြစ်တာပါ။ အခု တက်ဖြစ်ပါပြီ။

ခခက ဘောလ်ပင်ကလေးကိုင်ကာ စဉ်းစားမိသည်။ ။ ကိုကိုကို သိပ်သတိရပါတယ်ဆိုတာကို ထည့်တော့ ရေးချင်သည်။ ။ ဖေဖေ မေမေတို့ မရှိကတည်းက ကိုကိုနှင့် တစ်ခါမှ ခွဲခွာမနေဖူးတာမို့ နေရထိုင်ရတာ လိုအပ်မှုတစ်ခု ရှိနေသလိုဖြစ်နေတယ် ကိုကိုဟု ရင်ထဲရှိသလို မရေးချင်ပေ။

ခခက ခေါင်းကလေး ခါလိုက်သည်။ ။ ယောက်မနာမည်ကို ချန်ထားလို့ လဲ မဖြစ်သေးပါဘူးလေ။ သူ့ခမျာ ခခအပေါ် မကောင်းရှာပေမယ့် လောလောဆယ် ကိုယ်ဝန် သုံးလနဲ့ ကျန်ရစ်တာ။ အဝတ်တွေ ဘယ်သူလျှော်နေပါလိမ့်။ ကိုကိုများ လျှော်နေရလေမလား။

ခခ သက်ပြင်းချမိသည်။ ။

မမနီလာကိုလဲ သတိရပါတယ်။ နေကောင်းအောင် နေပါနော်။ ခခ ဒီမှာ ကိစ္စပြီးပြီးချင်း အမြန်ဆုံး ပြန်လာနိုင်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်။

ရိုသေစွာဖြင့်

ခခ

ခခက ဘောလ်ပင်ကလေးကို နှိပ်ကာ ပိတ်ရင်း..

"ဒေါ်လေး ခခလဲ ချုပ်ပေးမယ်လေ"

"နေပါ ခခရယ်၊ မချုပ်ပါနဲ့ ၊ မချုပ်နဲ့ သမီး၊ ဒါမှ မလုပ်ရရင်လဲ ဒေါ်လေး ပျင်းနေမှာ ၊ အကုန်လုံး ခခက ဝင်လုပ်ပေးနေတော့တာပဲ"

"ခခ စက်လဲ နင်းတတ်တယ် ဒေါ်လေးရဲ့ ၊ အိမ်မှာ လဲ စက်ရှိနေတော့ ခခအင်္ကျီတွေကို ခခဘာသာပဲ ချုပ်ပတ်တာ"

"ဒါတွေ ကိုယ်တိုင်ချုပ်တာလား"

ဒေါ်လေးက ခခအင်္ကျီ လည်ပင်းစပ်ကို အတွင်းဘက်လှန်ကာ ချုပ်ရိုးချုပ်သားကြည့်ရင်း မေး၏။

"ဟုတ်ကဲ့.. ဒေါ်လေး"

"တော်တာပေါ့၊ ဒီသင်တန်း လာမတက်ဘဲ စက်ချုပ်ဆိုင်ပဲ ဖွင့်လိုက်ရင် ပြီးရော"

"စက်ချုပ်တာကို သိပ်ဝါသနာ မပါဘူး ဒေါ်လေးရီ၊ တတ်တာ တတ်နေတာ၊ ဒီကိုထွက်လာတာက အကြောင်းအရပ်ရပ် ဆုံသွားတာ ဒေါ်လေးရဲ့ ၊ ကိုကိုကို စိတ်ဆိုးတာလဲ ပါတယ်၊ ယောက်မကို ခခ မရှိမှ တန်ဖိုးသိလာစေချင်တာလဲ ပါတယ်၊ သင်တန်းတက်ချင်တာလဲ ပါတယ်"

"ယောက်မက တော်တော်ဆိုးသလား"

"ယောက်မ သာမန်ပါပဲ ဒေါ်လေးရယ်၊ ယောက်မတိုင်း အတူနေရင် သူ့လောက်နီးပါးတော့ ရှိမှာ ပါ၊ သူက မြောင်ငြင်းတတ်တာတစ်ခု တော်တော်ဆိုးတယ်၊ အဲဒီမှာ ပဲနေပြီး အပ်ချုပ်ဆိုင်ဖွင့်လဲ ပိုက်ဆံသာ ရှာနိုင်မယ်၊ သူတို့ လက်အောက်မှာ ပဲ ခခ အရည်အသွေး တုံးနေမှာ ၊ သည်းညည်းခံလွန်းပါများ တော့ လူက ညံ့ညံ့လာသလိုပဲ"

"ဟင်း... ဟင်း"

ဒေါ်လေးနှင့်အတူ ခခက လိုက်ပြီး ရယ်မိဆဲ...

"ဂလောင်.. ဂလောင်"

အိမ်ရှေ့ သံဇကာ တံခါးမှာ လှုပ်ခေါင်းလောင်းကလေးတစ်လုံး ချိတ်ထားသည် ။ ခေါင်းလောင်းသံကလေးက အပေါ်ထပ်ခိုးကလေးဆီ တက်လာတာမို့ ခခက ထ,ရပ်ရင်း..

"အစ်ကိုကြီး ပြန်လာတယ် ထင်တယ် ဒေါ်လေး"

"အေး.. ဟုတ်တယ်"

ခခက အောက်ထပ်ဆင်းကာ ကမန်းကတန်း ထွက်လာခဲ့၏။ အိမ်ရှေ့မှာ ပတ်ဘလစ်ကာ ကားအဝါကလေးတစ်စီး ရပ်ထားတာ လှမ်းမြင်ရသည် ။

အစ်ကိုကြီး မဟုတ်ပါလား။

လှေကားပေါ်မှာ ကောင်မလေးနှစ်ယောက် ရပ်နေ၏။ ခခတို့ အရွယ်သာသာပဲ ရှိကာ ဆံပင်တိုကလေးတွေနှင့် သန့်ပြန့်စွာ ပြင်ဆင်ဝတ်စားထားကြတာကို ခခလှမ်းကြည့်ရင်း...

"ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်ပါလဲရှင်"

ကောင်မလေးနှစ်ယောက်က ဇေဝဇဝါဟန်နှင့် တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက် ကြည့်သည်။

"ကိုတင်မွန်ကွန်းအိမ်နော်"

"ဪ.. ဟုတ်ပါတယ်"

ခခက တံခါးချက်ကိုဖြုတ်ကာ အတွင်းဘက် ဆွဲဖွင့်ပေးလိုက်၏။

"ထိုင်ပါဦးရှင်၊ အစ်ကိုကြီးက အပြင်ထွက်သွားပါတယ်၊
ဓာတ်ဆီသွားထည့်တာ ထင်ပါတယ်၊ ဒေါ်လေးရီတော့ ရှိပါတယ်"

"သူ.. ကြာမှာ လား"

ဒေါ်လေးရီကို စိတ်ဝင်စားပုံ မရ။

"မသိဘူးရှင်၊ တစ်ခါတလေ ညနေမှ ပြန်လာပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့
ထမင်းစားချိန်တော့ ပြန်လာမှာ ထင်ပါရဲ့၊ အထဲဝင်ပါနော်၊ ထိုင်ပါဦး"

ကောင်မလေးနှစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်
ကာ တိုင်ပင်ပုံနှင့် ခဏတုံ့နေပြီးမှ အကြီးဖြစ်ဟန်တူသူလေးက အလျင်
စလို အိမ်ပေါ်တက်သည်။

ကြိမ်ကုလားထိုင်များမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြ၏။

"ဒေါ်လေးကို ခေါ်ပေးရမလားဟင်"

"ရပါတယ် သူက ဘာတော်တာလဲ"

"ခခက ဧည့်သည် ပါ"

"ဧည့်သည် "

"ဟုတ်ကဲ့၊ ရန်ကုန်ကို ခဏလာတုန်း ဒီမှာ တည်းတာပါ၊ အစ်ကိုကြီး

ညီမရဲ့ သူငယ်ချင်းပါ"

"ဪ.. မမစော သူငယ်ချင်းလား"

"ဟုတ်ကဲ့"

ခခက မထိုင်ဖြစ်ဘဲ ကြောင်ကြောင်ကလေးပင် ရပ်နေမိသည်။

ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကလည်း သိပ်နှုတ်သွက်တတ်ပုံမရ။ ခပ်တည်တည်ကလေးတွေပင် ထိုင်ကာ နှုတ်ဆိတ်နေသည်။

"ဟို.. အစ်ကိုကြီးကို စောင့်မလားဟင်"

"ဟုတ်ကဲ့... တွေ့ချင်လို့ ပါ၊ ခဏတော့ စောင့်မယ်နော်"

"စောင့်ပါ.. စောင့်ပါ"

"နာရီပက်လောက်တော့ စောင့်ချင်တယ်၊ ပြန်မရောက်ရင်တော့ နောက်တစ်ခါမှ လာတွေ့ပါ့မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့.. ခဏလေးနော်"

ခခက ခန်းဆီးစကလေး လှစ်ကာ အတွင်းဘက် ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ အပေါ်ထပ်ကို အပြေးတက်ရင်း...

"ဒေါ်လေးရေ.."

"ဒေါ်လေး အပေါ်ကနေ ခန်းဆီးဖယ်ပြီး ကြည့်ပြီးပြီ သမီး၊ အဲဒါ မွန်ကွန်းရဲ့ ဝမ်းကွဲတွေလေ၊ ဟို.. တင်ထိုက်ရဲ့ ညီမတွေပေါ့၊ ဒေါ်လေးနဲ့ လဲသိပ်စကားမပြောဖူးပါဘူးကွယ်၊ ဒေါ်လေးကိုလဲ အရေးမလုပ်ကြပါဘူး၊ သမီးပဲ နည်းနည်း ဧည့်ခံပေးပါလားကွယ်၊ မေးရင်တော့ သံစူးထားတာ အကြောင်းပြလိုက်ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့"

"မေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သေချာတောင် မြင်ဖူးကြရဲ့ လား မသိဘူး၊
ဒေါ်လေးကသာ သိနေတာ"

"ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေး"

"ဒေါ်လေး ကော်ဖီ ဖျော်ပေးမယ်၊ သမီး စကားပြောနှင့်ပါ၊ ပြီးလော
က်မှ လာယူ"

"ခခတစ်ခါတည်း ဖျော်ယူသွားလိုက်မယ် ဒေါ်လေး မြန်ပါတယ်"

"ကျေးဇူးပါပဲ သမီးရယ်"

ခခက မီးဖိုထဲ ပြန်ဆင်းခဲ့ကာ ကော်ဖီနှစ်ခွက် ကမန်းကတန်း ဖျော်
သည် ။ သမိတလင်းပေါ် ဖိနပ်တောင် မစီးဖြစ်၊ လင်ပန်းကလေးထဲ သပ်
ရပ်စွာ ထည့်ကာ အိမ်ရှေ့ယူလာခဲ့၏။

ကောင်မလေးနှစ်ယောက်က ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ တီးတိုးစကားပြော
နေသည် ။

"ဟို.. ဒေါ်လေး ဟိုတလောက သံစူးထားလို့ နေမကောင်းဖြစ်နေလို့
"

"ရပါတယ်.. တို့ နဲ့ လဲ သိပ်မသိပါဘူး"

ခခက ပြောပုံကို သိပ်မကြိုက်ဘဲ ဖြစ်သွားရသည် ။

"တို့ က ကိုတင်မွန်ကွန်းနဲ့ မောင်နှမ တစ်ဝမ်းကွဲ တော်ပါတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"တို့ က ခင်လင်းထိုက် တဲ့ ၊ သူ ညီမ ဇင်မာထိုက် တဲ့ "

"ဟုတ်ကဲ့ ခခနာမည်က .. ခခပါ"

"ဒီကို ရောက်တာ ကြာပြီလားဟင်"

"တစ်လ မပြည့်သေးပါဘူး"

သူတို့ ခဗျာလည်း ပြောစရာမရှိသည့်ကြားက ရှာကြံကာ
ဖျစ်ညှစ်ပြောနေရပုံ ရသည်။ စကားပြောပုံက မာရေကျောရေ မရှိပါ။ ခ
ပ်လေးလေးနှင့် မရင်းမနှီးလေသံတွေ ပေါက်သည်။

"ကော်ဖီသောက်ပါဦး"

နှစ်ယောက် ပြိုင်တူ ပန်းကန်လုံးနှင့် ပန်းကန်ပြားကို မ,ယူကာ တစ်
ကျိုက် နှစ်ကျိုက် သောက်လျက် ပြန်ချထားလိုက်ကြ၏။ ထပ်ယူမသော
က်တွေပေ။

ခခ ပြောစရာစကား စဉ်းစားသည်။ ။ မရ။ နေရထိုင်ရ ခက်ပေမယ့်
ကိုယ်က အိမ်ခံမို့ ဝတ္တရားအရ ကုလားထိုင်တစ်ခုမှာ ထိုင်နေရသည်။ ။

"ကျောင်းပြီးပြီလား"

ဘွဲ့ရပြီလား ဆိုတာကို ဆိုလိုခြင်းပဲဆိုတာ နားလည်တာမို့ ခခ စိတ်
မကောင်း ဖြစ်သွားရသည်။ ။ ခေါင်းကို ခါယမ်းရင်း..

"မပြီးသေးပါဘူး"

"ဪ.. ကျောင်းလာတက်တာလား"

"ဟင့်အင်း၊ ခခ အလှပြင်သင်တန်း လာတက်တာပါ"

"ဪ.. ဆိုင်ဖွင့်ဖို့ လား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဘယ်မှာ တက်လဲဟင်"

"လမ်း (....) မှာ ပါ။ ဆိုင်နာမည်က ပွန်ပီဒို.. ပါ"

"ဪ.. ပွန်ပီဒိုမှာ တက်သလား၊ တို့ အဲဒီမှာ တစ်ခါတလေ လာပြင်
ဖူးပါတယ်၊ မမဘက်တီတို့ မမပဂ္ဂီတို့ နဲ့ လဲ ခင်ပါတယ်"

ခခက အပြည့်နီးပါးကျန်နေသော ကော်ဖီတွေဆီ မျက်ဝန်း ရောက်
သွားရသည်။ ။

"သောက်လိုက်ပါဦး၊ အေးသွားမှာ စိုးလို့ ပါ"

"အိမ်က သောက်လာလို့ ပါ"

အိမ်က ဆယ်နာရီကျော်အချိန်ကြီး ကော်ဖီသောက်လာသည် ဆိုတာ
ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ ဟိုးမနက်ခင်းက သောက်ထားခဲ့ရတာကိုပဲ ပြန်လည်
တမ်းတ ပြောနေတာ ဖြစ်မည်။

ခခ ထိုင်နေရတာ စိတ်ညစ်လာ၏။

"ဟော"

စိတ်ညစ်နေသော မျက်နှာကလေး ဝင်းလက်သွားရသည်။ ။

"အစ်ကိုကြီး လာပြီ"

တင်မွန်ကွန်းက ကားကို ပတ်ဘလစ်ကာကားကလေးနောက်မှာ က
ပ်ရပ်လိုက်သည်။ ။ ဒီကား မြင်ကတည်းက ဘယ်သူတွေရောက်နေသလဲ
ဆိုတာ မှန်းဆနိုင်သည်။ ။

ကားတံခါးကို ဂျှင်းခနဲပိတ်ကာ မျက်နှာ ခပ်တင်းတင်းနှင့် အိမ်ပေါ်
တက်လာခဲ့၏။ ခခက တံခါးဖွင့်ပေးရင်းက...

"ဧည့်သည် .. အစ်ကိုကြီး"

ခပ်တိုးတိုး သတင်းပို့သည်။ ။

တင်မွန်ကွန်းက ခေါင်းရင်းဘက် ဧည့်ခန်းစပ်မှာ ချွတ်ထားသော ဖိနပ်တွေကို ငုံ့ကြည့်ရင်း ခြေရင်းဘက် ဖိနပ်စင် ပြားပြားလေးထိ သွားကာ ဖိနပ်ချွတ်လိုက်တော့ ကောင်မလေးနှစ်ယောက် တစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်။ ။

"ခခရေ ငါ့ကို ရေတစ်ခွက်လောက်"

"ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုကြီး"

ခခက လှစ်ခနဲ ပြေးဝင်သွားသည်။ ။

တင်မွန်ကွန်းက ရှပ်အင်္ကျီကို ကြယ်သီးဖြုတ်ကာ ပုဆိုးကြားက ဆွဲထုတ်လျက် ချွေးစိုနေသော အတွင်းစွပ်ကျယ်စကို လက်နှင့်ဆွဲကာ လေသလပ်အောင် လုပ်ရင်း...

"ကဲ.. ပြော ဘာကိစ္စလဲ"

ခပ်တည်တည်ပဲ မေးလိုက်သည်။ ။

တင်မွန်ကွန်း ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ချိန်မှာ ပဲ ခခက ဖန်ခွက်နှင့် ရောက်လာသည်။ ။ ဖန်ခွက်ကို တင်မွန်ကွန်းသို့ လှမ်းပေးကာ အိမ်ထဲပြန်ဝင်ဖို့ လှည့်လိုက်၏။

"ထိုင်လေ ခခ"

"ဟုတ်ကဲ့"

ခခ ထိုင်လိုက်ရသည်။ ။

"အဲဒါ.. နင်ဝယ်ခိုင်းတဲ့ ကားကိုမောင်းတဲ့ ကောင်ရဲ့ ညီမတွေပဲ"

"ဟုတ်ကဲ့"

အစ်ကိုကြီး စကားပြော မပြေပြစ်ပုံကြောင့် ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို

ခခ ကြားက အားနာသွားရသည်။ ။

"တင်ထိုက်လေ.. သိတယ်မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့"

ခခ မြို့ထဲမှာ တင်ထိုက်နှင့်တွေ့ကြောင်း ဒေါ်လေးက တင်မွန်ကွန်းကို ပြန်ပြောပြထားပြီးသားပါ။

"ကဲ.. ပြော ဘာကိစ္စလဲ"

"မာမီ လွှတ်လိုက်လို့ ပါ။ ဖိတ်စာ ပေးခိုင်းလို့ "

ကောင်မလေး အငယ်က ဖြေကာ အကြီးက ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက ဖိတ်စာလေးကို ထုတ်လိုက်၏။

"ဘာဖိတ်စာလဲ..."

"သူ့မွေးနေ့"

အကြီးမက အငယ်မကို လက်ညှိုး ညွှန်ပြလိုက်သည်။ ။ ငယ်ငယ်က တည်းက တရင်းတနှီး မနေခဲ့ရတာမို့ သူစိမ်းဖြစ်သော ခခ ခေါ်သလို အစ်ကိုကြီးဟု ခေါ်ဖို့ ပင် နှုတ်မရဲ ဖြစ်နေကြရသည်။ ။

"အန်တီက ပေးခိုင်းလိုက်တာ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့"

တင်မွန်ကွန်း မျက်မှောင်ကုတ်သွားရသည်။ ။ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ရစရာအမွေကို အစ်မ တစ်ဦးတည်း ခံစားကာ ညီမက တောင်းသည့်အခါ တရားတွေဘာတွေ ဆိုင်နေရသည့်အဖြစ် ရောက်နေသည့်အခြေအနေမို့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးကြား ခင်မင်မှုရယ်လို့ မရှိခဲ့ပဲလေ။

တင်မွန်ကွန်းက အမွေလိုချင်လှသည် မဟုတ်ပေမယ့် သည် အဒေါ်

ကို ကြည့်မရ။ အမေ ဆုံးတော့လည်း အမှုကို ပိတ်ပစ်ဖို့ စဉ်းစားသေးသည်။ အမွေကို တရားဆိုင် တောင်းယူရသည် ဆိုတာ ဘယ်လောက်ရှက်ဖို့ ကောင်းသလဲ။ အဘိုးအဘွားပစ္စည်းမို့ ရရ မရရ ဘယ်လိုမှ မနေ။

စောမွန်ကွန်းက ဘယ်လိုမှ စည်းရုံးမရဘဲ ကဲကဲဆတ်နေလို့ သာ အမှုက ခုထိ ရှည်ကြာနေတာ...။

တင်မွန်ကွန်းက ပစ္စည်းရေးရာနှင့် ပတ်သက်လို့ ဘယ်လိုမှ မနေ၊ တင်ထိုက်နှင့် မတည့်တာကလည်း ကြည့်မရလို့ ပါ။ အဆက်အဆံမလုပ်တာကလည်း ငယ်ကတည်းက ပြတ်ပြတ်တောက်တောက် နေခဲ့တာမို့ ဆွေရယ် မျိုးရယ်လို့ ကို သံယောဇဉ် မရှိတော့လို့ ပါပဲ။

စိတ်ထဲ နာကြည်းတာတစ်ခုကတော့ အမေဆုံးစဉ်က ဒီအဒေါ် ရောက်မလာခဲ့တာကိုပဲ ဖြစ်သည်။

"မာမီက မှာ လိုက်ပါတယ်"

"ဘာတဲ့ လဲ"

"လာဖြစ်အောင် လာပါတဲ့ ၊ ပြီးတော့.."

"ဘယ်နေ့မို့လို့ လဲ"

"မနက်ဖြန်"

"ငါအားမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ မနက်ဖြန် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ အလုပ်ကိစ္စ တစ်ခုရှိတယ်"

"မာမီက အမှုလဲ ပိတ်လိုက်ချင်ပြီတဲ့ "

"အဲဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ တော့ ငါ့ကို လာမဆွေးနွေးနဲ့ ဟာ၊ မိစောနဲ့ ပြောရင် ပြော၊ ကြိုက်သလို လုပ်ကြ"

"ဟို.. မာမိကလဲ သိပ်နေမကောင်းပါဘူး၊ ပြဿနာလဲ မရှည်ချင် တော့ဘူးလို့ ပြောပါတယ်၊ ထိုက်သင့်သလို တိုင်ပင်ပြီး စီမံကြမယ်လို့ ပြောပါတယ်၊ အဲဒီကိစ္စ ပြောဖို့ မနက်ဖြန် လာဖြစ်စေချင်တယ်တဲ့ "

"အဲဒီကိစ္စ ဆိုရင်တော့ မလာဘူးကွာ၊ နင်တို့ အမေကိုလဲ ပြောလိုက် ပါ၊ ငါက အလုပ်ကိစ္စ များ တယ်၊ ဇင်မာ.. အဲ.. နင်က ဇင်မာနော်"

"မဟုတ်ဘူး ခင်လင်းထိုက်၊ သူက ဇင်မာ"

"အေး.. အဲဒါ ပြောလိုက်ပါ"

အငယ်မလေးက ခေါင်းမော့လာကာ..

"အစ်ကိုက ဆက်ဆံတာ သူစိမ်းလိုပဲ၊ ဆွေမျိုးတွေ ဒီလိုဖြစ်နေတာ ဇင်မာတို့ လဲ တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ ခေါ်ခေါ်ပြောပြော ပြန်ဖြစ်ချင်ပါတယ်၊ ဇင်မာ တို့ က အစ်ကိုညီမတွေပဲဥစ္စာ၊ အဲလောက် သူစိမ်းပြော ပြောတာ မကောင်းပါဘူး"

တင်မွန်ကွန်းက နှုတ်ဆိတ်သွားရပြီးမှ ...

"အေးပါ၊ ငါက စိမ်းတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ နောက်လထဲမှာ ငါ့အမေဆုံး တာ နှစ်ပတ်လည် ဆွမ်းကျွေးမယ်၊ အဲဒီကျရင် ဖိတ်မယ်၊ ဒါဆို သူစိမ်း မဆန်ဘူးပေါ့.. ဟုတ်ပြီလား"

"အစ်ကိုက အဲဒါ စိတ်နာပြီး ပြောနေတာ မဟုတ်လား"

အငယ်မလေးက ပြောတတ်ဆိုတတ် ရှိပုံရသည် ။ တင်မွန်ကွန်းက ခေါင်းခါလျက်...

"စိတ်နာတယ်ဆိုရင်တောင် နင်တို့ ကို ငါမပြောပါဘူး၊ နင်တို့ က ကလေးပဲ"

"အဲဒီအချိန်တုန်းက မာမီကလဲ ဗိုက်ခွဲထားပြီး ဆေးရုံက ဆင်းခါစ ဖြစ်နေတယ်"

ခခ နားထောင်နေရင်း ဇာတ်လမ်းတွေ သိလာရသည် ။ သိလာရ တော့ အစ်ကိုကြီးဘက်က ဝင်ပြောချင်လာသည် ။ အမေက ဗိုက်ခွဲထား လျှင် သမီးတွေ လာနိုင်တာပဲ။ ခဏတစ်ဖြုတ်တော့ လာချင်စိတ် ရှိလျှင် အချိန်ရပါသည် ။

"ပြီးတာတွေ ပြီးပစေတော့ပေါ့ဟာ၊ မနက်ဖြန်တော့ ငါ တကယ်မ အားတာ၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် မင်္ဂလာဆောင်မှာ ဓာတ်ပုံရိုက်စရာ ရှိတယ်"

"မမစောဆိုကို စာရေးပြီး ဖိတ်စာပါ ပို့ထားပါတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ် ရက်လောက်ကတည်းက ပို့တာဆိုတော့ ခုလောက်ဆို ရောက်နေပါပြီ၊ အစ်ကိုက ရန်ကုန်မှာ ပဲဆိုပြီး အေးအေးဆေးဆေးမှ လာပေးတာ"

"မိစောလဲ လာနိုင်မယ်တော့ ငါမထင်ဘူး၊ မွေးနေ့ကို ဒီလောက်အ ဝေးကြီး ရထားတစ်တန် ကားတစ်တန် လာရမှာ ဆိုတော့ ခရီးဖင့်လှတ ယ်"

"မာမီကတော့ အဲဒီလို မှာ လိုက်တာပဲ၊ ဒါဖြင့် ပြန်တော့မယ်"

"အေး.. ကောင်းပြီ"

"မခခ ပြန်မယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ရှင့်"

သူတို့ ထထွက်တော့ တင်မွန်ကွန်းက မထ။ ခခက ထပြီး တံခါးလို က်ပိတ်သည် ။ ကားကို အကြီးမကလေးက မောင်းကာ ထွက်သွား၏။

ခခ ဧည့်ခန်းပြန်ရောက်တော့ ဒေါ်လေးကလည်း အပေါ်ထပ်က ဆင်းကာ ရောက်လာသည်။ ။

"မထိတထိနဲ့ ကော်ဖီ ဘယ်လိုသောက်သွားကြတာမှန်း မသိဘူး၊ လုံးဝမသောက်ရင်လဲ အိမ်က လူတွေ သောက်ပစ်လို့ ရတယ်၊ ဒီလိုလူတွေကို မှတ်ထား၊ နောက်တစ်ခါလာရင် ဖျော်မတိုက်နဲ့ "။

ဒေါ်လေးက တင်မွန်ကွန်းကို ကြည့်ကာ ရယ်သည်။ ။ ခခကလည်း ဒေါ်လေးနံဘေး ဝင်ထိုင်လိုက်မိ၏။ သူတို့ အမျိုးတွေကိစ္စကို ခခ စိတ်ဝင်စားနေမိသည်။ ။

"သွားလိုက်ပါလား မွန်ကွန်းရယ်"

"မသွားချင်ပါဘူး ဒေါ်လေးရာ၊ အမွေလုတောင်းရတယ်ဆိုတာတောင့်ရှက်လှပြီ၊ မိစောက ရှိနေသေးတော့ သူ့ခမျာတော့ မိန်းကလေးပီပီ လိုချင်ရှာမယ်၊ ရရင်လဲ ရရှာပါစေဆိုပြီး မိစောကို သနားပြီး ငြိမ်နေတာ၊ ကျွန်တော့်စိတ်နဲ့ ဆို လုံးဝ အမှုကိုပိတ်တယ်၊ ပိုက်ဆံများ မက်စရာမှတ်လို့ "။

"မင်းက မမက်ပေမယ့် ရသင့်တာလဲ ရဦးမှ ပေါ့"

"ဟာ.. နေစရာ အိမ်ရှိတယ်၊ ပြီးပြီပေါ့၊ စားဖို့ ဆိုတာကတော့ အလွယ်တကူ ကျွန်တော် လုပ်နိုင်တယ်"

"မင်းတို့ အတွက် ပြောနေတာ မွန်ကွန်းရဲ့ "

"ကျွန်တော်မှ ဒါတွေ ဂရုမစိုက်ဘဲ"

"ဒါဖြင့်လဲ မင်းပုံက နာနာကြည်းကြည်းနဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ"

"ညီအစ်မအရင်းကို အသုဘတောင် မလာတာကိုတော့ လုံးဝမကျေ"

နပ်ဘူး ဒေါ်လေး၊ အဲဒါပဲ"

"မင်း.. တင်ထိုက်ကိုလဲ စိတ်ဆိုးနေတာ မဟုတ်လား၊ မြတ်မြတ်နဲ့ တွဲလို့ လေ ဟင်း.. ဟင်း.. ဟင်း"

"ဒီကောင့်ကိုတော့ အချိုးမပြေလွန်းလို့ ကြည့်မရတာပါ"

"မြတ်မြတ်ကိစ္စကော မပါဘူးလား"

တင်မွန်ကွန်းက တစ်ဖက်လှည့်သွားသည် ။ ခခက သိချင်စိတ် မရိုးမရွံ့ကို မထိန်းနိုင်ဘဲ...

"ဒေါ်လေး မြတ်မြတ်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲဟင်"

"ဟာ.. ဒီတစ်ယောက်က စပ်စုနေပြန်ပြီ"

တင်မွန်ကွန်းက မျက်ခုံးကြီး ရှုံ့နေသည် ။

"သူ့အခန်းထဲ ဝင်လှည်းကျင်းရင်း စားပွဲပေါ်ထောင်ထားတဲ့ ပုံကြီး မတွေ့ဘူးလား"

"ဒေါ်လေးကလဲဗျာ၊ ဒါတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ "

"ဪ.. ခခ သိပြီ၊ အဲဒါ ကိုကြီး ရည်းစားလား၊ တင်ထိုက်က လှသွားလို့ လား.. ဟုတ်လား"

"ဟာ.. ဒီတစ်ယောက်လေးက ဘယ်လိုလဲ"

"သိချင်လို့ ပါ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ဟဲ့.. ဟဲ့"

ခခက လျှာကလေးထုတ်ကာ ရယ်နေတာမို့ တင်မွန်ကွန်းက ရှက်ယောင်ယောင်ကြီး ဖြစ်သွားရသည် ။ သုံးပတ်လောက်အချိန်အတွင်းမှာ သွက်လက်ချက်ချာသော ခခနှင့် ရင်းနှီးနေပြီမို့ အိမ်သားလိုပင် ဖြစ်နေပါပြီလေ။

"မွန်ကွန်းတို့ အမေက လူကြီး သဘောမတူတဲ့ သူနဲ့ ယူတယ်၊ ဒေါ်လေး အစ်ကိုပေါ့ကွယ်၊ မိဘတွေက မခေါ်ကြဘူးပေါ့၊ မွန်ကွန်းတို့ အဘိုးဆုံးတော့ သူ့အမေက အဲဒီကို ပြန်သွားတယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ မွန်ကွန်းတို့ ဘွားအေက စိတ်လဲကျပြီ၊ သူ့သဘောမတူခဲ့သူကိုလဲ သူထင်သလို ဆိုးဆိုးဝါးဝါး မဟုတ်တာ သိလာတော့ သမီးအငယ်လုပ်တဲ့ သူကို ပြန်လက်ခံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တင်ထိုက်တို့ အမေက မခေါ်ဘူး၊ ဒီဘွားအေကြီး ဆုံးခါနီးတော့ တင်ထိုက်တို့ မိသားစုက နိုင်ငံခြား ရောက်နေကြတယ်၊ မွန်ကွန်းတို့ အမေကပဲ သွားပြုစုရတာ"

"ဪ"

"တင်ထိုက်နဲ့ မိစောက ရွယ်တူ၊ မိစော မွေးပြီးခါစပေါ့၊ မိစောနဲ့ အတူ သားအမိနှစ်ယောက် အဲဒီအိမ်ပေါ် သွားနေပြီး သေခါနီးအဘွားကြီးကို ပြုစုတယ်၊ မဆုံးခင်တစ်ပတ်မှာ ဟိုမိသားစုက ပြန်ရောက်လာတယ်၊ ပြန်ရောက်လာတာနဲ့ မိစောတို့ သားအမိကို နှင်ချတာပဲ"

"ဟင်.. ရိုင်းတယ်နော်"

"ရိုင်းတာထက် မောက်မာတာ ပိုတယ်.. ခခရဲ့ ၊ ဒေါ်လေးလဲ လေးငါးကြိမ်ပဲ တွေ့ဖူးတာပါ။ သားအမိနှစ်ယောက် ဒီပြန်ရောက်လာကြတယ်၊ အဲဒီကတည်းက အမွေခွဲပေးရမှာ စိုးလို့ ကို သူတို့ က စ၊အဆက်ဖြတ်တာ၊ ဘွားအေကြီးသေတော့ အသုဘကို သွားတာတောင်မှ ဟိုအမျိုးသမီးက စကားမပြောဘူးတဲ့ "

"မုန်းစရာကြီး"

"မွန်ကွန်းတို့ အမေက ဘာမှ တောင်းခြင်း ပြုခြင်းမရှိပါဘူး၊ မွန်ကွန်းတို့ အဖေ သေတာ သုံးနှစ်ရှိပြီ၊ သူဆုံးပြီးတော့ စီးပွားရေးက ရ

တံတရက် ပျက်သွားတယ်သမီးရယ်၊ အဲဒါနဲ့ အစ်မ နည်းနည်းပါးပါး အကူအညီတောင်းတာပေါ့လေ၊ အမွေရယ် ဘာရယ် မဟုတ်ဘူး ၊ ညီအစ်မချင်း ကူညီဖို့ သဘောလောက်ပါ၊ အဲဒါကို အမွေတောင်းတယ်ဆိုပြီး ဟိုက စပြီး ပြဿနာလုပ်တာ၊ ဒီပိုက်ဆံပစ္စည်းတွေဟာ သူတစ်ဦးတည်းနဲ့သာ ဆိုင်ပါတယ် ဘာညာ သတင်းစာထဲ ကြော်ငြာထည့်၊ ဘာလုပ်ညာလုပ် လျှောက်လုပ်ရောကွယ့်"

"သိပ်ရက်စက်တာပဲနော် ဒေါ်လေး"

"အမှန်ပဲ၊ မွန်ကွန်းတို့ အမေက အဲဒီကျမှ စိတ်ဆိုးတာ၊ အဲဒီအချိန်က စပြီး ကိုယ့်ဘက်ကပါ ပြန်အမှုဆိုင်တာပေါ့ကွယ်၊ နှစ်နှစ်ခွဲလောက်ရှိပြီ ကိစ္စမပြီးပြတ်တာ၊ ခြံနှစ်ခြံ တိုက်နှစ်လုံး ကပ်လျက်၊ ဟိုးတုန်းကတည်းက ညီအစ်မနှစ်ယောက်အတွက်ဆိုပြီး ရည်ရွယ်ခဲ့တာပေါ့ကွယ်၊ လုပ်ငန်းတွေ ပစ္စည်းတွေလဲ ရှိသေးတာပေါ့"

"ဒါဖြင့် အစ်ကိုကြီးတို့ ရရင် အများကြီး ရမှာ ပေါ့နော် ဒေါ်လေး"

"ဒါပေါ့"

"တော်စမ်းပါ ဒေါ်လေးရာ၊ ရှက်စရာကြီးတွေ၊ ပြောဆို ကြားနနေရတာတောင် စက်ဆုပ်တယ်"

တင်မွန်ကွန်းက နေရာက ထထွက်သွားသည် ။ ထွက်သွားရင်းက ခခဘက် လှည့်ကာ...

"ဒီတစ်ယောက်ကလဲ သိချင် ကြားချင်စိတ် တယ်များ တာပဲ၊ ငါ စိတ်တိုရတဲ့ ကြားထဲ"

"ဟင်း... ခခက စိတ်ဝင်စားလို့ ပါနော်၊ အလကားနေရင်း တင်ထိုက်ကို စိတ်ဆိုးတာနဲ့ ပဲ ခခကို ထွက်ပေါက်ရှာနေပြီ ဒေါ်လေး"

"ငါက တင်ထိုက်ကို ဘာဖြစ်ရမှာ လဲ"

"ဘယ်သိမလဲ၊ ဒေါ်လေးပြောတော့ မြတ်မြတ်တဲ့ "

"ကျွတ်.. သူ့ဟာသူ မြတ်မြတ်ရှုံးရှုံး နင့်အပူလား၊ ဒီ တင်ထိုက်ဆိုတဲ့ နာမည် ခဏ ခဏ မပြောနဲ့ ၊ ဒီကောင် လာနှုတ်ဆက်လဲ မပတ်သက်နဲ့ ဝေးဝေးရှောင်၊ ဒါပဲ.. ဒုက္ခရောက်သွားမယ်"

"ခခ ဘာလုပ်သေးလို့ လဲလို့ .. ဟင်း"

ခခက တင်မွန်ကွန်းကို မျက်စောင်းထိုးပစ်လိုက်သည် ။
တင်မွန်ကွန်းကလည်း မျက်စောင်းကြီးနှင့် လှည့်ထွက်သွား၏။

"ဟယ်တော့.. မမစော"

ခေါင်းလောင်းသံကြောင့် ပြေးထွက်လာသော ခခ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်သွားရသည် ။ ဝမ်းသာအယ်လဲ တံခါးဖွင့်ကာ သားရေအိတ်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်၏။

"ဝမ်းသာလိုက်တာ မမစောရယ်၊ ပျော်လိုက်တာ"

"ခခက ပိုလှလာတယ်ဟေ့"

"မမစော ဒီတစ်အိတ်တည်းလား"

"သုံးရက်လောက်ပဲ နေမှာ လေ ခခရဲ့ "

ခခက တခုန်ခုန် လုပ်နေရင်း...

"အစ်ကိုကြီးရေ ဒီမှာ မမစော"

တင်မွန်ကွန်းက ကော်ဖီပန်းကန် လက်က ကိုင်လျက် အပြင်ထွက်
လာရင်း ခပ်တည်တည်နှင့်..

"မိစော နင် ဒါမွေးနေ့ပွဲအမီ လာတာပေါ့လေ"

"ဟုတ်တယ် အစ်ကိုကြီး"

"နင်မို့ မမောမပန်း တကူးတက အရေးလုပ်ပြီး လာရသေးတယ်"

"ဘာဖြစ်လဲ"

"ငါကတော့ မသွားဘူး"

"မသွား နေပေါ့၊ မိစောကတော့ သွားမှာ ၊ အမှုကိစ္စ လက်စသတ်ဖို့
ဆွေးနွေးမယ်ဆိုလို့ လာတာ၊ ခင်လွန်းအားကြီးလို့ တော့ မဟုတ်ဘူး "

"သိသားပဲ"

"ဟင်း၊ ခရီးရောက်မဆိုက် ကောင်းကောင်း တော့ နှုတ်မဆက်ဘူး..
ဦးခွစာကြီး"

"နင့်ယောက်ျားက လိုက်မပို့ဘူးလား ဘယ်လိုလဲ"

"မိစော တမင်မပို့ခိုင်းတာ၊ သူ ခွင့်ယူနေရမှာ ပေါ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ၊ သူ
က သိပ်အလုပ်ရှုပ်တာပဲ၊ ပြီးတော့ ဒီကိစ္စတွေလဲ ရှိနေတာဆိုတော့ တမ
င်ကို မလိုက်ပါနဲ့ လို့ ပြောခဲ့တာ"

"မိစော"

ရေချိုးခန်း ပင်နေသော ဒေါ်လေးက ခုမှ ထွက်လာကာ ပမ်းသာအား
ရ နှုတ်ဆက်သည် ။ သုံးယောက်သား အပေါ်ထပ်ခိုးသို့ တက်ခဲ့ကြ၏။ ခ
ခက အိတ်ကိုဆွဲလာရင်း...

"ကိုကိုတို့ ရော နေကောင်းလားဟင် မမစော"

"ကောင်းပါ၊ ညည်း မနီလာတစ်ယောက်တော့ ခုမှ ညည်းကို တနေလေရဲ့ ၊ အားရင် ဒီဘက်ခန်း ကူး လာပြီး ခခသာရှိရင်.. ခခသာရှိရင်နဲ့ ခုမှ တန်ဖိုးသိနေပြီ"

"ဘယ်လို ချက်ပြုတ်စားနေကြလဲဟင် မမစော"

"ပူမနေနဲ့ ၊ ခိုသာတုန်းက ခိုနေတာ၊ မခိုသာတော့လဲ မခိုရတော့ဘူး ပေါ့၊ အဝတ်တော့ ကုလားမ ငှားလျှော်နေတယ်"

"ခခလေ တူတူနေတုန်းကသာ မုန်းတာ၊ ခုတော့လဲ သူ့အဝတ်တွေ ဘာတွေ လျှော်ရင်း ချော်လဲရင် ဒုက္ခပဲ၊ ဗိုက်တစ်လုံးနဲ့ ကသီလင်တ ဖြစ်နေပြီလားဆိုတာ နေ့တိုင်းပူမိတယ်"

"တွေ့လား ဒေါ်လေး၊ ခခက သိပ်စိတ်ကောင်းရှိတာပဲ၊ မိစောကမှ လူကြီးဖြစ်ပြီး တစ်ခါတလေ သူ့ယောက်မကို ဝင်ဝင်ရိုက်ချင်တယ်"

"မိစောကတော့လေ"

"နောက်မှ ခခနဲ့ စာရင် ငါက လူကြီးပါလားဆိုပြီး ခခကို အားပေးနှစ်သိမ့်တာလောက်ပဲ လုပ်ရတယ် ဒေါ်လေးရဲ့ ၊ ဒါပေမဲ့ ခခနေရာမှာ မိစော ဆိုရင်တော့ ချပွဲပဲ"

"ကိုကိုက ဘာပြောသေးလဲဟင်"

"အထူးတော့ မပြောပါဘူး၊ သူလဲ သူ့မိန်းမ မိန်းမပီသတာ ပျင်းတာတွေ ခုမှ ဘွားဘွားကြီး ပေါ်လာမှာ ပေါ့၊ ခခ သွားပြီးမှ နှစ်ခါ သုံးခါရှိပြီး စကားများကြတယ်"

"ဟင်.. ဒီလိုဆိုရင် စိတ်မကောင်းစရာကြီး"

"အကြီးအကျယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ခခ အစ်ကိုက အေးပါတယ်၊ သိပ် မပူ
ညံပါဘူး၊ ဟို အလျင်ကလဲ သူ့ဆူတယ်ပြောတယ်ဆိုတာ ခပ်အေးအေး
နေချင်လို့ ဖြစ်မယ် ခခ"

"ဘာဆိုင်လို့ လဲ မမစောရဲ့ "

"သူ့စကား နားထောင်မယ့်သူကို ပြောရတာ နေမှာ ပေါ့၊
နီလာသွားပြောနေရင် ဟိုက ပြန်စောဒကတက် ခံပြောနဲ့ စကားတွေ ရှ
ည်နေမှာ စိုးလို့ ပဲ ထင်တယ် ခခ၊ အခုသာ နီလာ့ကို စိတ်တိုရင် တစ်ခွန်း
နှစ်ခွန်းအော်ပြီး မှန်ကုပ်ကုပ်ကြီး နေနေတာပဲ၊ ခပ်အေးအေးနေချင်တဲ့
ပုံစံမျိုးပေါ့ ခခရဲ့ "

"ခခ လာခဲ့တာများ မှားလား"

"ဘာမှားရမှာ လဲ၊ မမှားဘူး၊ မမစောလဲ နီလာ့ကို ကူပါတယ်၊ ဈေး
ဆို မမပဲ ဝယ်လာပေးလိုက်တယ်၊ နီလာက ပိုက်ဆံပဲပေးပြီး မှာ လိုက်
တာပေါ့ကွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့၊ သူချက်ရုံပြုတ်ရုံပဲ ဆိုရင်တော့ သိပ်ပင်ပန်းမှာ မဟုတ်ပါ
ဘူး"

"အမယ်လေး ခခရယ်၊ ဒီမှာ သင်တန်းလာတက်နေတုန်းကို အပူအ
ပင်ကင်းကင်းနဲ့ အေးအေးနေစမ်းပါ"

"အမယ်လေး ညည်းညီမက တားမရဘူး မိစော၊ အိမ်ကိစ္စ ဒေါ်လေး
ဘာမှ လုပ်ရတယ် မရှိတော့ဘူး၊ လုလုပ်ရတယ်ဟေ့၊ မနက်ကျ
သင်တန်းမသွားခင် လျှော်စရာအဝတ်တွေ ဘယ်ဖွက်သွားမှန်း မသိဘူး၊
ကိုယ့်အိမ်ထဲ ကိုယ်တောင် မရှာတတ်ဘူး"

"ဒေါ်လေးက နေ့လယ် စက်လဲချုပ်ရ၊ ညနေစာလဲ ချက်ရတာ၊ အဝ

တလျှော်တာတော့ ခခ လုပ်ချင်တာပေါ့၊ ညနေ လေးနာရီခွဲရင် ခခ အိမ် ရောက်ပြီ၊ ထမင်းစားပြီးရင် ဘာမှ အလုပ်မရှိတော့ဘူး မမစောရဲ့ "

"ညစာကလဲ ထမင်းတစ်အိုး ချက်ရတာပါ၊ ဟင်းက ညမနက်စာ ချက်ထားပြီးသားပဲ"

"အမယ်လေး၊ ကဲပါ အလုပ်တွေ လုလုပ်နေလိုက်ကြတာ မိစောတောင် ကြားထဲက ပင်ပင်း လာပြီ"

စောမွန်ကွန်း တားလိုက်မှ ပဲ စကားတွေရပ်ကာ ခခနှင့် ဒေါ်လေး ရယ်မိသည်။ ။

"ညနေ.. မွေးနေ့ပွဲကို ခခပဲ ခေါ်သွားမှ ထင်တယ်၊ ဒေါ်လေး လိုက်ချင်မှာ မဟုတ်ဘူး လို့ မိစော ထင်တယ်"

"အေး.. ဟုတ်တယ်၊ မလိုက်ချင်ဘူး"

"အစ်ကိုကြီးကလဲ မလိုက်ဘူး သေချာတယ်၊ လိုက်ခဲ့ပေးနော် ခခ"

"ဟုတ်ကဲ့ မမစော"

"ဘာတတ်ပြီလဲ.. သင်တန်းက၊ ညကျ ကျုပ်ကို ပြင်ပေးပေတော့"

"ဆံပင် ကောက်တာက စသင်တာ၊ ထုံးတာ မရောက်သေးဘူး မမစောရဲ့ ၊ မျက်နှာကလဲ ခခတို့ မလိမ်းရသေးဘူး၊ သူများ လိမ်းတာပဲ ကြည့်ရသေးတယ်"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာမှ တတ်တာထက်စာရင်တော့ တော်သေးတာပေါ့"

"မိစော အင်္ကျီလဲဦး၊ ပြီးမှ တစ်နေ့လုံး ထိုင်ပြော"

ဒေါ်လေးစကားကြောင့် အားလုံး တစ်သံတည်း ရယ်မောမိကြသည်။

။ ခခ အလိုလို ရွှင်မြူးနေမိ၏။

ညနေကျမှ သွားရမှာ မို့ တစ်နေ့ခင်းလုံး ခခတို့ အိမ် ဆူညံနေသည် ။
အစ်ကိုကြီးလည်း အပြင်မသွား။

"နင်တစ်ယောက်တည်း သွားရမှာ နော် မိစော၊ ငါတော့ မလိုက်ဘူး"

"မလိုက်နဲ့ ပေါ့၊ ခခ ခေါ်သွားမှာ "

"ခခက လိုက်လို့ လား"

"လိုက်မယ်.. တဲ့ "

တင်မွန်ကွန်းက နှစ်ယောက်စလုံးကို ပူးတွဲမျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ကြည့်ရင်း...

"မိစောနော်.. နင် ခခကို ဒီအသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ ထိတွေ့မပေးနဲ့ ၊ တင်သိုက်ဆိုရင် ကောင်းတဲ့ ကောင် မဟုတ်ဘူး ။ ဒီတစ်ယောက်က နယ်ကတက် လာပြီး အူတူတူ အတတနဲ့ ..."

"ခခ ဘယ်မှာ အ,လို့ လဲ"

ခခက နှုတ်ခမ်းစူပြီး ငြင်းလိုက်သည် ။

"အေး မအ,လဲ ပြီးတာပဲ၊ မအတာကိုပဲ လိုချင်တာပါ၊ ကိုယ်က မအ, ပေမယ့်လဲ တစ်ဖက်လူက လည်လွန်းရင် ခံရမှာ ပဲ၊ မိစောကိုသာ ဒီတစ်ခါ အဖော်လိုက်၊ ငါတို့ အမျိုးတွေဆိုပြီး အပေါင်းအသင်းတော့ ဖြစ်မလာနဲ့ "

"ဟုတ်ကဲ့ပါ.. အစ်ကိုကြီးရဲ့ "

တင်မွန်ကွန်း မျက်နှာက စိုးရိမ်မှုနှင့် ပြောမှန်း ပေါ်လွင်နေတာမို့ ခခက သွက်လက်စွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည် ။
